

Gyógyítani szavakkal is lehet

Írta: Árvay Mária

Kapcsolat: arvay.marika@gmail.com

TARTALOM

Ajánló

Előszó

I. rész

Maja meggyógyít

Maja meggyógyít,

1. „Jaj, ne, már megint itt a hétfő!”

Maja meggyógyít,

2. Nem ússzuk meg a péntek 13-at 2017-ben sem

Maja meggyógyít,

3. „Kérem a következőt!”

Maja meggyógyít,

4. Unom az állandó gyakorlást!

II. rész

Emberi sorsok

A Dolce Vita újjászületése

Bocsáss meg!

Érzelmek viharában

Gyógyítani szavakkal is lehet

Köszönöm!

Változó idők

(Milyen lesz a Világom 2050-ben?)

Nagymamámnak szeretettel

Örökké karácsony

Vita a nevek körül

Braille, a titkosírás

III. rész

Életem meghatározó epizódjaiból

Tanácsok útravalóul

Olvasni jó!

Gondolatok a Braille-kultúráról

Magyar hangja... megváltozott!

IV. rész

Mesevilág

A pöttyös bögre meséje

Gyávácska

Játék a betűkkel

Csengőhangok versengése

A karácsonyfa illata

Utószó

A lelki szépség ajándéka

Ajánló

Léteznek emberek, akik már azzal is képesek példát mutatni, ahogy nap, mint nap megmutatják: élni jó és élni szép! Azzal együtt, ha nekik a sors más életutat szánt, mint sokunknak...

Amikor ázunk egy buszmegállóban és még lecsap ránk az előttünk elzúgó autó, mérgeledünk, hogy mekkora bosszúság ért? Amikor nem kapjuk meg a kedvenc felvágottunkat egy boltban, vagy amikor a vonaton csak ott van ülőhely, ahol pont a szemünkbe süt a nap, elégedetlenkedünk?

Esetleg sok a lépcső egy emeletre, ahol dolgozni is kell majd egész nap?

Árvey Marikát azért becsülöm (bevallom, néha irigylem is), mert bármikor olvasom sorait, (szóljanak azok lovaglásról, életbeli pillanatokról, véleményeiről, a világról, vagy éppen olyan életbölcösségekről, melyeket itt olvashat majd bárki), olyan erősen és természetesen árad belőlük a pozitív életkedv és vidámság, öröm, hogy abból, a nap, az év minden pillanatában képes bárki erőt meríteni!

Nem megunt hegyibeszédek hangzanak el tőle, hanem olyan apró ötletek, vidám történetek, segítő meglátások, tanácsok, melyek minden élethelyzetbe beilleszthetőek. Ha pedig csak elmerengünk rajtuk, mert éppen mi is pozitívak vagyunk, akkor is elmélyíti azt, amivel mi magunk is legyőzhetetlennek érezzük magunkat.

Mesélnek gyerekként felnőtteknek, felnőtteken gyerekeknek, de mindben ott lehetünk mi magunk!

Írásai könnyedek, nem erőszakosak és idővel akkor is meggyőznek minket, ha az első reakciónk az ösztönös ellentámadás: ez nekem nem megy!

Mit kér ő cserébe mindezért? Csupán annyit, hogy fedezzük fel azt a jót, azt az örömet, kedvességet és vidámságot, amitől a hétköznapiak ránk nyomuló szürkesége kiszíneződik, amitől a hideg éjjel csillagosan felszikkázik, amitől a mozgás öröm lesz, és amitől meglelhetjük az élet apró örömein át magát az életet!

Legyen ez egy íz, egy kép, egy hang, egy illat, vagy éppen egy emlék, esetleg bármi más, amiben önmagunkra ismerhetünk.

Jenei András

Előszó

Kedves Olvasó!

Mindannyiunkban felvetődhet a kérdés, mi ad ihletet az íráshoz, kinek/kiknek írunk szívesen, mi a küldetésünk stb.

Mindig is csodáltam az orvosokat, akik gyógyítanak. Hivatásos szakemberek, akik segítenek embertársaikon.

Ekkor gondoltam el: gyógyítani szavakkal is lehet!

A szavak hatalmas óriási - megnevettetnek, elgondolkodtatnak, felvidítanak, de lehetnek megalázóak, bántóak, sértőek is. Hiszem és vallom, hogy a szó is lehet gyógyír, mert valamikor nem is vagyunk tudatában annak, amire a szavak egy-egy történetben ráébrednek bennünket.

Mivel születésem óta vak vagyok, a szavak sok mindent elárulnak!

Nekem a szó olyan, mint látóknál a szemek párbeszéde. Mivel nem tudom mások tekintetét keresni, felvenni a szemkontaktust, számomra a szavak helyettesítik ezt. Nálam a „szókontaktus” jelenti a kapcsolatfenntartást, a visszacsatolást, s ha ez elakad, fellép a hiányérzet, mint amikor valaki kerüli a másik tekintetét, lesüti a szemét stb.

A kedves töltetű szavak olyanok nekem, mint amikor valaki kedvesen a másik emberre néz, rámosolyog stb. A kellemetlen hangzású szavak pedig a felnyársaló tekintet, szúróságot juttatják eszembe.

Írásaim középpontjában általában egy probléma, vagy valamilyen feszültség, fájdalom áll. Megragadva ezeket a hangulatokat, élményeket, érzéseket, aprólékosan szemléltetem ezeket. A történetek legtöbb esetben úgy alakulnak, hogy megoldás születik az adott problémára. Vagyis, optimista kicsengésű.

Kedves Barátom!

Amikor írásaimat olvasgatod, megtörtént-e már, hogy valamelyik történetet akkor találtad meg, amikor éppen a legnagyobb szükséged volt rá?

Előfordult-e, hogy olvasás közben, rossz közérzeted, hangulatod jobbra fordult?

Sikerült-e egy gondolattal, idézettel, mondattal valami pozitív változást elindítani benned?

Ha igen, már nem írtam hiába!

Árvay Mária

I. rész

Maja meggyógyít

„Találkoztál már valaha sikeres, kiteljesedett, boldog emberrel, aki ugyanakkor pesszimista? Én nem. Ez azért van, mert az optimizmus erővel ruház fel, és irányítja az érzelmeidet. A pesszimizmus meggyengíti az akaratodat, és elősegíti, hogy az aktuális hangulatod befolyásolja a cselekedeteidet. Optimista szemlélettel viszont a hozzáállásodat irányíthatod, hogy a legjobbat tudd kihozni a kétségbeejtő helyzetekből. Ezt nevezik „átírásnak”, mert míg néha a körülményeket nem tudod befolyásolni, azon igenis képes vagy változtatni, hogyan tekints a dolgokra.”

(Nick Vujicic)

Kedves Olvasó!

Napjaink tele vannak apró örömeikkel, kedves pillanatokkal, azonban a bosszúságot okozó helyzetekből is bőven akad elég. Szeretnél egy olyan szemüveget, mely ezeket a kellemetlenségeket orvosolja? Maja meggyógyít! - A kellemetlenségeket kellemessé teszi, a lehangoló pillanatokot vidámabbá varázsolja, a rosszban is keres valami apró kapaszkodót, amiben megtalálható a szép és a jó.

Hangsúlyoznunk kell, sorozatunkban mindennapi kényelmetlenségek, problémák állnak a középpontban, s nem tragikus események. Ezek feldolgozásához valóban szakemberre van szükség!

Maja párbeszédes formában csalogatja elő a rosszból az elviselhetőt úgy, hogy az olvasó magától is rájön, nem is olyan ördögösség az egész!

Tegyük fel ezt a szemüveget, s lássuk, mi történik!

Maja

Maja meggyógyít, 1.
„Jaj, ne, már megint itt a hétfő!”

- Mi a baj ezzel a nappal? Jobb lenne, ha keddel kezdenénk a hetet?
- A hétvégét, a kellemes otthonlétet kell megszakítani. Mindegy hogy hívják az első munkanapot, akkor is szörnyű. Főleg a koránkelés, amikor ott kell hagyni a jó meleg ágyat.
- Ezen csak úgy lehet segíteni, hogy egy kicsit előbb kell vasárnap ágyba bújni, s már nem is vagyunk kialvatlanok. Tudom, ez nem minden esetben könnyű, de próbálkozni lehet, s a többszöri kísérletezés rutinná is válhat.
- Igazad lehet!
- A kellemes hétvégi élményeket hétfőn máris meg lehet osztani a munkatársakkal, ez jó, nem igaz?
- Manapság nem is hallgatjuk meg egymást, meg egyébként is a Facebookon már pillanatok alatt meg lehet osztani minden apróságot!
- Kellene a technikai vívmányok, azonban a személyes kapcsolatnak, egy-egy pillantásnak, érintésnek, esetleg ölelésnek, meghitt beszélgetésnek még mindig megvan a maga varázsa. Tényleg nincs kinek mesélni a munkahelyen?
- Ha jobban meggondolom, lenne, egy-egy kávé- vagy cigiszünetben. Csak... talán... el kell kezdeni.
- A hétfői munkakezdés nyugje mögött ott lapul a kérdés: szeretjük-e a munkánkat?
- Szerencsés az, aki valóban szereti, amivel foglalkozik. Annak a hétkezdés is egyszerűbb!
- Voltál már munkanélküli?
- Sajnos, igen!
- Milyen volt a tétlenség?
- Borzalmas. Nagyon összefolytak a napok, úgy éreztem, nincs szükség rám.
- Ez azóta megváltozott, ugye?
- Bizony, ez igaz. Minden nap valami hasznosat végzek, s érzem, van miért felkelnem!
- A gyerekeim vasárnapjait is mindig beárnyékolja a hétfői iskolakezdés.
- Ennek is az lehet a kulcsa, hogy találkozhatnak a barátaikkal, s legyen legalább egy olyan órájuk, tanáruk, akit szeretnek. Így minden kissé könnyebb.
- Van abban valami, amit mondasz!
- Közelítsük meg a témát kicsit más szempontból! A hétfő nem mindenütt a hét első napja. A vasárnap azonban az Egyesült Államokban, Grúziában, Iránban, Izraelben, Kanadában, Örményországban és Portugáliában ma is az.
- Már nem tudnám elképzelni a hetet vasárnapi kezdéssel. Sokkal jobb, ahogy most van.
- Abba belegendoltál már, hogy régen szombaton is dolgoztak az emberek?
- Egy napos hétvége?! Tudom, hogy ilyen időszak is volt, de jó, hogy most már másképp élünk. Igaz, hétvégén sem áll meg az élet. Dolgoznak az áruházakban, kórházakban; fáradhatatlanul munkálkodnak a mentősök, tűzoltók és még sorolhatnám.
- A hétfő arra is jó, hogy ha lehet, szabit vehetünk ki, s máris hosszú hétvége lesz belőle!

- Igaz, de ha a pénteket is kivesszük, még hosszabb!
- A hét kezdetével pedig várhatjuk a következő hétvégét, ugye? Lehet terveket szövögetni.
- Ez sem rossz ötlet.
- A hétfői felkelést meg is könnyíthetjük.
- Mire gondolsz?
- Megjutalmazhatjuk magunkat. Például, ha valaki szeret öltözködni, már vasárnap este gyönyörködhet a ruhatárában, s kikészítheti azt, amiben hétfőn szívesen kezdené a napot.
- Ez rajtam nem sokat segítene. Valami más ötlet?
- Jutalmazd meg magad valami különlegességgel. Tegyük fel, valami finomsággal, amit ritkán eszel. Vagy, ha munka után még van energiád, találj ki magadnak hétfőre valami olyan érdekes elfoglaltságot, amit a hét többi napján nem üzöl.
- Ez már valami, majd végiggondolom!
- Egyébként hétfőn ünnepelni is lehet!
- Ünnepelni, pont hétfőn?
- Egy kedves barátod, ismerősöd, rokonod születés- vagy névnapját, vagy valamilyen évfordulót, ha éppen erre a napra esik.
- Kezdem már kicsit megszeretni a hétfőket!
- Akkor, mielőtt megunnánk ezt a témát, hadd búcsúzzam egy frappáns graffitival:
„Zavard össze a világot: mosolyogj hétfőn!”

Maja meggyógyít, 2.
Nem ússzuk meg a péntek 13-at 2017-ben sem

- Babonás vagy, kedves olvasó?
- Igen is, meg nem is. A péntek 13.-a azonban mindig felkavar.
- Tehát „triszkaidekafóbiában” szenvedsz?
- Miben?
- Görög szó, félelem a 13-as számtól.
- Előkelően hangzik, de igaz. A 13.-a eleve szerencsétlen, de ha még a péntek is hozzájön, katasztrófa.
- Vissza tudsz emlékezni, milyen események történtek veled pont ezen a napon?
- Általában akkor késtem le a buszt, vagy pont aznap meghibásodott valamelyik háztartási eszköz, akkor romlott el a lift és még sorolhatnám.
- Nem gondolod, hogy ezek a peches események az év bármely napján ugyanúgy megtörténhetnek?
- Lehet, de ezen a napon hangsúlyosan rosszra fordul minden. Vagy veled nem így van, Maja?
- Különösebben nem foglalkozom ezzel a nappal, csak annyiban, hogy utána jön a jól megérdemelt hétvége.
- Kicsit sem félsz tőle?
- Régebben nem mertem bekapcsolni ezen a napon a gépemet, nehogy vírust kapjak, de aztán elmúlt ez a félelem is.
- Az enyém nem alaptalan, hiszen számos épületben nincs 13. emelet, a szállodákban nincsenek 13-as szobák, a repülőgépeken 13-as sorok stb.
- Tudom, magam is hallottam ezekről. Nehéz egy-egy ember hiedelmét megváltoztatni. Ha valaki folyton arra gondol, hogy ez az adott nap szerencsétlenséget hoz, bevonzza a bajt és tényleg megtörténik a rossz. Ha azonban úgy kel fel, hogy szép nap lesz ez a mai, nem hagyja, hogy tönkre tegyék, mindjárt észreveszi azt is, ami jó. Teszem azt, ha a szomszédasszonyunk, olyan segítőkész, hogy előttünk is elsöpri a havat, vagy a buszsofőr megvárja, amint átkelünk az úttesten.
- Érdekes szemlélet, talán én is kipróbálom.
- Egyébként a pénteket szereted, nem?
- Azokkal nincs semmi bajom, csak 13.-ával.
- Rendben. Akkor gondold végig másképp. Minden páros szám után jön egy páratlan, ez elkerülhetetlen. Képzeld magad elé egy utat, mely hepehupával van tele. A páratlan a „hepe”, a páros a „hupa”. Magyarul, egymás után nem lehet mindig „hepe”, vagy „hupa”, vagyis jön a „hepehupa”. Egyszer fent, egyszer lent.
- Ezt még nem is hallottam. Nagyon édes.
- A többi páratlan számtól is félsz?
- Nem különösebben.
- Ha a 13 számjegyeit összeadod, 4, vagyis, páros szám jön ki. Ehhez mit szólsz?

- Ha a születésnaposok életkorával játszani szoktunk, hogy a 81-ből legyen 18, akkor játéknak nem rossz.
- Komolyra fordítva a szót, gondolkodtál azon, hogyan szorongnál kevésbé, ha eljön ez a nap?
- Nem igazán, de a naphoz való pozitív hozzáállás, amit az előbb említettél, talán segíthet. Valamikor az is baj, hogy olyan váratlanul jön. Nem nézem gyakran a naptáramat, s egyszer csak itt van.
- Erre is van egy trükköm.
- Micsoda?
- Már vetélkedőkben is elhangzott, s való igaz. Amikor elseje vasárnapra esik, akkor mindig lesz abban a hónapban péntek 13.-a.
- Várjunk csak! Igaz, hiszen 8.-a vasárnap, s 5 nap múlva ott a péntek 13.-a.
- Látod, ilyen egyszerű az egész. Ha segít, lehet készülni rá, de nem érdemes rágörcsölni.
- Lesz még az idén péntek 13?
- A napokban nézegettem a naptáram, s igen, lesz, októberben.
- Mert elseje vasárnapra esik, ugye?
- Bizony.
- Ismerőseid között van valaki, aki ezen a napon született?
- Nincs, de szegény Vera barátnőmnek 13.-án van a névnapja.
- Sebaj, legalább annak örülhet, hogy gondolsz rá, s köszöntöd.
- A szerencsétlenségek után, beszéljünk valami szerencsés dologról. Mi hoz számodra szerencsét, kedves olvasó?
- Nem is tudom, ezen még nem gondolkodtam. Vagyis dehogynem, itt van nálam. A nyakamban őrzök egy kis láncot, azon egy fél szív található. A szív másik fele a barátnőmnél van. Ez a kis lánc mindig velem van, s úgy érzem, segít az életben.
- Remek. A szív nekem is kedvenc jelképem, szintén erőt ad a nehéz időkben. Tehát, napjainkat szerencsésé tudjuk tenni, ezt az alábbi idézet is igazolja:
 „A szerencse nem más, minthogy elhiszed, hogy szerencsés vagy.”
 (Tennessee Williams, amerikai író)

**Maja meggyógyít, 3.
„Kérem a következőt!”**

- Ugye milyen ismerős ez a mondat?
- Ne is mondd! Rögtön elmegy mindentől a kedvem, ha erre gondolok. Az orvosoknál várakozni egyszerűen pokoli érzés.
- Elvileg időpontot is kapunk, mégsem jó?
- Időpont? Akkora időbeli csúszások vannak, hogy lehetetlenség tartani magukat az időpontokhoz. A várakozás így is több óra. Sőt, ami a legrosszabb, még betegebben jövünk el az orvostól, mint ahogy odamentünk.
- Az órákig tartó várakozás valóban szörnyű, azonban el lehet valahogy ütni az időt.
- Ilyenkor semmihez sincs az embernek türelme.
- Sokaknál ott van az okostelefon, nekik könnyebben telik az idő.
- Igen ám, de a szemüket is rongálják, s már lassan az emberek nem is beszélgetnek egymással.
- Régen egyik beteg elpanaszolta gondjait a másinak, hiszen ismeretlenek jobban megnyílnak. Egész jó kis beszélgetések kerekedtek, most meg!
- Az is előfordult már, hogy a rendelőben találkoztunk rég nem látott ismerőssel, felújíthattuk a kapcsolatunkat.
- Valahol a tévé megy a gyerekeknek, mintha más elfoglaltságot nem lehetne kitalálni.
- Amikor én kislány voltam, lapozgattam a képes könyveket, karikatúrákat, jobban telt az idő várakozás közben.
- Én meg olvasnivalót vittem magammal, bele is feledkeztem a könyvembe nem egyszer.
- Keresztretjvényt is jó fejteni, ha van hozzá ilyenkor türelmem.
- Ezek mind jó ötletek, csak ha nem érzem jól magam!
- Tudom, ez mindig is probléma volt. Főleg akkor, ha nincs az embernek kocsija, s buszozhat.
- Az pedig még rosszabb, amikor a buszok vidéken csak óránként közlekednek, s az orrunk előtt megy el.
- Azt nem tudom, milyen jó dolog sülni ki a várakozás unalmas perceiből.
- Azok a tevékenységek, melyekről beszélgettünk, mind jó időöltési lehetőségek. Sőt, hangoskönyvet is lehet hallgatni.
- Nekem néha az ábrándozás is segít.
- Hogyan?
- Máshova képzelem magam, mások társaságában.
- Egyszer, amikor hosszabb ideig várahoztam az orvosnál, időűzéseképpen felhívtam egy ismerősömet, akivel már régen nem beszéltem. Egyik téma követte a másikat, jól elcsevegtünk.
- Jó, hogy kéznél van a telefon! Milyen jó lett volna régen hazaszólni a családtagoknak, hogy ne izguljanak, még mindig a rendelőben ülök. Most sok idegeskedéstől kímél meg bennünket a mobil.

- Elvileg azért megyünk orvoshoz, hogy meggyógyuljunk, ez áldozatokkal jár.
- Azért lássuk be, mára már sokat fejlődött az orvostudomány, sok olyan betegség gyógyítható, melyeket régen nem tudtak orvosolni.
- Hányan vesztették el így a gyermekeiket, belegondolni is rossz! Akkor inkább kivárom a soromat, nem panaszkodom tovább!
- Akkor vegyük fontolóra az alábbi mondást:
„Annak, aki vár, az idő minden ajtót kinyit.”
(kínai közmondás)

Maja meggyógyít, 4. Unom az állandó gyakorlást!

- Már maga a szó rosszul hangzik, s hányszor halljuk!
- Mit tartasz rossznak benne?
- Azt, hogy mindig ezzel nyüstölnek mindenkit - mindent, mindig, mindenkor gyakorolni, gyakorolni, gyakorolni kell!
- Más szót is használhatunk rá: tréningezni, edzeni, fejleszteni, formálni, tökéletesíteni stb.
- Jó pár szinonimája van, az biztos.
- Mi az, amit sokszor kellett gyakorolnod?
- Gyerekként rendszeresen jártam kosárlabda edzésekre, mindennaposak voltak a tréningezések. Hangszeren is kellett játszanom, tehát naponta skáláztam a zongorán, szegény szomszédjaimat nem irigyeltem. Tulajdonképpen mindent gyakorolni kell, amit el akarunk sajátítani.
- A rutin megszerzéséig mindenképp, hiszen a kerékpározást is csak eleinte kellett tanulni, aztán már automatikusan megy.
- Igaz, elfelejteni nem lehet, de ha elhanyagoljuk, igencsak kijövünk a gyakorlatból!
- A gyakorlással tulajdonképpen önmagunkat fejlesztjük. Ez baj?
- Nem igazán, csak a verkli, a monotonon és állandóan visszatérő ismételtetés zavar.
- Nem veszed észre közben, hogy a sok-sok ismétlés után jobban megy?
- Észreveszem ugyan, de nem tudok igazán örülni neki.
- Pedig magában a gyakorlásban is lehet örömet lelteni.
- Nekem eddig még nem sikerült.
- Pedig, ha szereted, amit csinálsz, vagy ha valamilyen célt tűztél ki magad elé, amit el akarsz érni, máris könnyebb. Minden egyes ismétlés, tanulás, gyakorlás közelebb visz a célodhoz.
- Konkrétan neked mi jelentett örömet a gyakorláskor?
- A tevékenységhez való kötődés. Az, hogy szeretem, amit csinálok. Türelemmel és kitartással azon vagyok, hogy egyre jobb és jobb legyek.
- Nálam az a baj, hogy könnyen feladom, nincs türelmem dolgokhoz.
- Próbáld meg kis lépésekben gondolkodni, ezeket biztosan le tudod győzni, s lesznek sikerélményeid.
- Tényleg! Sokszor kudarcként élem meg, ha valami nem sikerül, s ritkán érzek sikerélményt. Lehet, eddig túl magasra tűztem ki a mércét.
- Azt is érdemes felismerni, ha valamiben nem vagy tehetséges. Pl. ha nem tudsz jól rajzolni, fölösleges magadtól jó eredményeket elvárni. Azt gyakorold, amiben érzed, elég jó vagy, s szeretnél jobb lenni. Nem kiváló, mert senki sem tökéletes! Fejlődni azonban mindig érdemes!
- Igazad van.
- Most tanulsz valamit?
- Kellene, de eddig nem volt hozzá kedvem.

- Mi lenne az?
- Gépírás. Nagyon szenvedek, túl sokáig tart egy-egy mondatot lepötyögnöm.
- Tanfolyamra feliratkoztál?
- Fel, csak a többiek sokkal jobbak voltak nálam, lemaradtam, így feladtam.
- Lehet, magántanárt kellene keresned, ha jó lesz a kapcsolatodok, több minden ösztönözne.
- Igaz, egy jó tanár sokat ér! Már a gyakorlás sem lenne olyan unalmas, ha élvezem a másik társaságát, s otthon meg csak azért is nekiülnék tanulni, hogy megmutassam, mire is vagyok képes.
- A nevetés, vidám percek is sokat segítenek. Egy-egy mosoly, vicces megnyilvánulás oldja a kezdeti feszültséget.
- Szeretnék egy ilyen embertől tanulni. Ha át tudja adni nekem a tudását, mindennapjaim sokkal könnyebbek lennének!
- Akkor hajrá! Ne a gyakorláson fészengj, hanem arra törekedj, hogy minél alaposabb ismeretet szerezz!

„A győzelemhez tartozó árcédulán ez áll: kitartás.”

(Bob Gass)

II. rész
Emberi sorsok

A Dolce Vita újjászületése

„Merjünk álmodozni - a problémák, körülmények és akadályok ellenére.”

(Jim Dornan)

A cukrászda a kis város szélén kapott helyet. Az autópályáról ide hallatszott a nagy forgalom már-már elviselhetetlen zaja. Nem messze a cukrászda mellett volt egy kis virágüzlet is, ahova sokan betértek. A posta is a közelben található, így minden nap volt nyüzsgés, felkeresték a cukrászüzletet a fagyizni vágyók. A legfinomabb ízek csábították az ide érkezőket: vanília, csokoládé, karamella, citrom, eper, málna, puncs, és a legfinomabb, a pisztácia. Az ember sokáig a szájában érezheti ezt a kellemes, mandula aromát is tartalmazó ízt. Kint- és bent kényelmes székek és asztalok mellett, kehelyben, vagy tölcsérben lehet nyugodt körülmények között átadni magunkat a pompás ízeknek. A fagylalton kívül kaphatók még kitűnő édes- és sós sütemények, torták ünnepi alkalmakra stb.

A cuki nevének eldöntése nem jelentett nehézséget - Dolce Vita, vagyis, Édes Élet. Bárki betért ide, nem csalódott, s édes pillanatokot élt át mindenkor.

Egyszer, nem mindennapi látogatásnak lehettünk tanúi. Zolika kerekesszékekben ült, nyalogatta kedvenc pisztácia fagylaltját. Szülei a közelben ültek, kissé szomorúan néztek egymásra, mert mélyen átélték fiúk bánatát.

A kerthelyiségben tartózkodott egy középkorú férfi, akinek feltűnt a házaspár és a fiúcska viselkedése. Odament a gyermekhez és megszólította:

- Mi az, fiatalember, nem ízlik a fagyis?

- Dehogynem! Nagyon finom, mint mindig.

- Akkor nem értem, miért vágsz olyan bánatos képet?

- Ha most itt lenne Dévényi Tibi bácsi, ő sem tudná teljesíteni a vágyamat!

- A híres Három kívánság, és a régi szép idők. Fiaimmal sokat néztük egykoron - sóhajtott a férfi.

- Mi lenne a hőn áhított kívánságod?

- Úgy, de úgy szeretném látni a cukit belülről is! De ezzel a nyomorult székkal nem tudok bemenni, a három meredek lépcső akadályoz!

- Ha gondolod, ölben bevihetlek, nem nagy kunszt!

- Jaj, csak azt ne! Emberhez méltóan szeretnék egyszer körülnézni odabent. Mindent aprólékosan szemrevételeznék. Nincs annál fantasztikusabb érzés, amikor magam választhatom és kérhetem kedvenc ízeimet. Drága szüleim tudják mit szeretek, s idehozzák nekem, ezzel nincs is baj. Amikor azonban látom a kisgyerekeket szaladozni, amint bent teremnek a cukiban és kériük, amit szeretnének! Ilyenkor nagyon fáj, hogy nem tudok járni! Olyan nagy kérés az enyém? Más akár naponta megteheti, én pedig...

Csöpp, csöpp, csöpp.

- Ne pazarold el a finom pisztáciát, kisöreg - mondta a férfi. Hangjában nem sajnálat bujkált, hanem őszinte megértés.

- Egy percet se aggódj, építész vagyok, s ha megengeded, átveszem Tibi bácsi helyét. Kitalálok valamit, csak még egy kicsit a türelmedet kérem!

- Húha! - tátotta el a száját Zolika.

Az apa intett, s félrevonta a férfit.

- Ne haragudjon, de nagyon remélem, nem akarja hitegetni a fiamat és hiú reményeket kelteni benne. Már sokan okoztak neki csalódást, törték össze a szívét. Kérem, ne maga legyen a következő! Már sok borzalmas élményen mentünk keresztül!

- Pontosan tudom és megértem, mit érez - mondta az építész. - Nekem is volt egy kerekesszékes barátom. Sajnos már nincs köztünk, de annak idején sok mindenben támogattam. Tudom, mit beszélek, van is egy ötletem, csak nem szeretném elkapkodni. Azért mondtam a fiának, legyen még egy kis türelemmel.

- Rendben, köszönöm! - sóhajtotta az apa.

Az építész nem tudott aludni azon az éjszakán, feleségét is beavatta a dologba.

- Tudod, mindig is optimista voltam és vagyok. Ezért csak remélni tudom, sikerül, amiben gondolkodsz - bátorította az asszony.

Másnap a cukrászda vezetője és a középkorú férfi nagy tanácskozásba és egyeztetésbe fogtak. Egyik tervrajz a másikat követte, s addig-addig tárgyaltak, míg sikerült előrukkolni a megoldással. A lépcsők mellett egy kis rámpa is kialakítható, amin keresztül Zolika már be tud jutni a fagyizó belsejébe. Egy lezárt kis területük is van, amit eddig nem használtak. Ha azonban egybenyitnák a két helyiséget, elférne a kerekesszék is. Olyan asztalokat vásárolnának, ahol nyugodtan lehet a kocsikkal kényelmesen elhelyezkedni.

- A közelünkben van egy intézmény a mozgássérült gyermekek számára. Gondolom, ők is jönnének szívesen, ha összejön az elgondolásunk - mondta a férfi.

- Nekünk is jó befektetés lenne, ami hamarosan megtérülhet - tette hozzá a cukrászda vezetője.

Az átalakítás ideje alatt sem tartott zárva a fagyizó. Kemény munka következett, de végre felvirradt Zolika nagy napja.

Az építész egyik délelőtt felkereste a kis családot.

- Na, öcskös, vár rád a Dolce Vita belülről is!

- Hurrá, hurrá! Ez tényleg igaz?

- Bizony, de még mennyire! Meghívlak egy kis fagyira, mit szólsz hozzá?

- Azt hittem, én fizethetem a sajátomat! - szontyolodott el a kicsi.

- Neked fontosabb feladatot adok. Van zsebpénzed?

- Persze.

- Akkor most rajtad a sor, hogy meghívd a szüleidet, nem gondolod?

- Remek ötlet!

Zolika a rámpán ügyesen lavírozott, s már bent is volt a cukrászdában. Nagyot sóhajtott, s meghatottan tekingetett körbe-körbe, nézelődött. Még nem volt nagy forgalom, úgy intézték, hogy nyitásra legyenek ott, amikor még nincs túl sok vásárló. A háttérben halkán szólt az „Eperfagyi, eperfagyi, hú de finom...” kezdetű dal.

A fiúcska nem gőzött betelni a sok íncsiklandó látnivalóval.

- Mit adhatok?

- Apunak 3 gombóc vaníliát, anyunak 3 gombóc citromot, az építész bácsi mit szeret? - akadt el Zolika.

- A puncsnak nem tudok ellenállni - mosolygott.

- Akkor 3 gombóc puncsot kérek - tette hozzá a gyerek.

- És magadnak?

- Azt én intézem - mondta a férfi.

- Rendben, akkor összesen 1800 Ft-ot kérek szépen.

A gyerek, csillogó szemmel fizetett.

- Köszönöm - mosolygott a pult mögött a hölgy.

Mivel gyönyörű idő volt, kimentek a teraszra.

- Csodálatos élmény volt - nem is tudom, mit mondjak - hebegett Zolika.

- A szemeid helyett is beszélnek - nevetett az építész.

Nemsokára egy másik kerekesszék surrogását is lehetett hallani, amint egy kislány bement a cukiba fagyit kérni. A jó hír gyorsan terjed ám!

- Dolce Vita! Igazi újjászületés, ugye? - örvendezett Zolika.

- De még mennyire! - mondták kórusban.

Egyszer csak kinyílt az ajtó, s egy hatalmas tortát hoztak ki. Csokoládétorta, tűzijátékkal. Marcipánból pedig egy szép tábla:

„Dolce Vita, Boldog Szülinapot!”

Bocsáss meg!

„Nemcsak szóval, bocsánatkéréssel,
hanem tettel is illik jóvátenni hibáinkat.”

(Tar Károly)

Edinával már kisiskolás korunk óta nagyon jó barátok voltunk. Mindent megbeszéltünk egymással, kölcsönösen megosztottunk bizalmas dolgokat. Erre valók a barátok, nem igaz? Rohan az idő, 20 év telt el, s a mi barátságunk azóta is szilárd alapokon állt.

Edina a közelemben lakott, így rendszeresen látogattuk egymást. Ma is így történt, ezen a gyönyörű, napsütéses, tavaszi délutánon. Házi készítésű, finom tortával kínált, amit örömmel fogadtam. Nincs csodálatosabb az otthon készült süteménynél.

Csengettek. Gyerekek jöttek, papírgyűjtés folyt ezekben a napokban.

Edina mindig szívesen segített, most is felkapott egy jókora köteg papírt, hogy kivigye. Nagy igyekezetében megbotlott a küszöbön. Nem esett el, de a hanyagul összefogott halom szét-szóródott a padlón. Odamentem, hogy segítek összeszedni. Ekkor megláttam! A kidobni készülő papírhalom között ott díszelgett több írásom is, melyeket az évek folyamán olyan nagy örömmel és gonddal adtam oda neki. Mindig azt érezte, milyen fontosak számára kis történeteim, mindig nagy örömmel várta a következőt. Ellátott hasznos tanácsokkal, s most! A látvány igazi megrázkódtatásként érte a szívemet! Először megállt az ütő az ereimben, majd sebesen kalapálni kezdett. Megtántorodtam. Edina összeszedegette a szanaszét hulló lapokat, s már adta is oda a várakozó gyerekeknek.

Nagyon fáj, igazi kemény ütés volt ez számomra. Felálltam, mert egy percig sem tudtam tovább maradni. Neki kell megkérlelnie engem, én most egy szót sem tudok elviselni.

Amint elindultam hazafelé, hangulatomnak megfelelően, az idő is elszontyolodott. Beborult, majd kitört az égiháború. Iszonyú mennydörgések sorozata harsogott a fülemben, az egész dobhártyámon. Az eső kíméletlenül indulót dobolt rajtam. Hiába laktam Edinához közel, bőrig áztam.

Érthetetlen módon, Edina nem jelentkezett, nem mentegetőzött, semmilyen magyarázattal sem szolgált. Nem bírtam tovább, egy SMS-t írtam neki: „Nincs semmi mondanivalód?!”

A válasza csupán ennyi volt: „Olyan érzékeny vagy, úgysem értenéd meg. Nem akarok többé barátkozni Veled!”

Újabb fájdalom markolt a szívembe!

Nem tudtam, mivel érdemeltem ezt ki. Lelkileg teljesen feldúlva tettem-vettem a lakásban. Családom látta kiborulásomat, s tanakodtak, hogyan segíthetnének. Tudták, milyen fontos nekem a leírt szó, a szavak által közvetített mondanivaló, ezért megkérdezték vállalnék-e felolvasást. Elgondolkodtam. Milyen sok embernek lehet szüksége felolvasásra - idős, magányos embereknek, vagy látássérülteknek, akik mindannyian szeretik a szépet, a kultúra kincseit.

Egyre többen jöttek el a felolvasásokra, egész kis klub alakult így ki. Többek igényét, kérését teljesítettem. Amit felolvastam, megbeszéltük. Számos gondolatsort vitattunk meg. Időközben elmeséltem, hogy rendszeresen írok. Történeteimből is felolvastam, s látszott, milyen örömmel várják a következőt. A mimika sok mindent elárult, sokkal többet, mint a szavak.

Az igazi érzelmeket a szemek tükrözik vissza. Ha pedig az őszinte szó és a gesztus összehatalálkozik, igazi kincsre lel az ember.

Gyógyulni kezdett a csalódás okozta lelki seb. Olyan emberek társaságában voltam, akik építő jelleggel hatottak rám.

Egy pénteki nap ellátogattam a könyvtárba, egy kisregényt adtam le. Amint beléptem, Edinával találtam szemközt magam.

- Kérlek, ne menj el, beszélünk kell! - mondta kérlelően.

Egy csendes sarokba húzódtunk.

- Életem legnagyobb butaságát követtem el, amikor az írásaidat odaadtam a gyerekeknek, bocsáss meg!

- Miért tetted? Nem tudom felfogni.

- Féltékenységből. Egyre nehezebben tudtam elviselni, hogy neked mekkora sikereid vannak az írás terén. Egyre másra nyerted a díjakat, okleveleket. Hiába próbálkoztam a zenéléssel, festéssel, írással, mindenütt a peremre szorultam. Gyűlölni kezdtem, hogy te milyen sikeres vagy! Gondoltam, kiselejtezem az írásaidat, hogy ne is lássam. Arra persze nem gondoltam, hogy szemtanúja leszel a jelenetnek.

- Pedig annyi gyümölcsöző tanácsot adtál, azt hittem, örülsz a sikereimnek.

- Eleinte úgy is volt, de a féltékenység és a gyűlölködés nagy úr!

- Most, mégis hogyan gondolod, mennyire működhet még a barátságunk?

- Amikor megtettem ezt a szörnyűséget, megkönnyebbültem, de nem sokáig. Egy idő múlva hiányoztál! Szörnyű űrt éreztem belül! Visszagondoltam, hányszor segítettünk egymásnak, ha baj ért, hányszor sírtunk egymás vállán megannyi szerelmi csalódás után. Milyen jó volt közös programokon együtt szórakozni, egymás gyerekeire vigyázni, s még sorolhatnám. Úgy éreztem, nem vagyok eszemnél, ha 20 év barátságát csak úgy elhajítom magamtól! Próbáltam összeszedni a bátorságomat, hogy mindezt elmondjam, s most olyan jó, hogy a sors összehozott bennünket! Meg tudsz nekem valaha is bocsátani?

Válaszom egy ölelés volt.

- Mit nem adnék, ha az írásaidat visszaszerezhetném!

- Nyomtathatunk másikat, a gépemen mind megvan.

Elindultunk a könyvsorok között, valami olvasnivalóért.

- Nézd csak! - kiáltotta Edina izgatottan.

A középső polcra mutatott. Tátva maradt a szám. Írásaim ott sorakoztak egytől-egyig.

- Hogy lehet ez?

- Magam sem értem.

- Gyerekek hozták ide nekünk - szólalt meg egy hang. - Látták, hogy a papírok túl értékesek ahhoz, hogy a MÉH-be kerüljenek, így megkaptuk mi. Nagy megtiszteltetés ez számunkra, már többen is olvasgatták - mondta mosolyogva Éva, a könyvtáros.

Edina hálatelt szívvel szorította meg a kezemet! Ennél jobb hírt nem is kaphatott volna. Nem csupán a barátságomat nyerte el ismét, hanem ballépése is jóra fordult.

Történetemnek, íme, vége, ám Edinával való kötelékünk, ha lehet, még szorosabb lett.

Érzelmek viharában

„Ha nem bocsátunk meg valakinek, az méregként hat. Keserűséget fecskendez a szívbe és az elmébe, és eltorzítja az ember egész látásmódját. A harag, a neheztelés és a bánat lassan teljesen beárnyékolja, és maga alá temeti a haragtartó személyt. Alattomos kórral fertőzi meg a lelkét, amely azután gonosz érzelmeket és indulatokat táplál benne.”

(John MacArthur)

Éjszakánként gyakran visszatért egy álmom, ami után verítékben úszva ébredtem. Ott álltam a tábla előtt, birkóztam a bonyolult és végeláthatatlan képletekkel. Helga néni folyton szűrős tekintettel méregetett, csípős megjegyzéseivel traktált, egyre ingerültebben ordibált velem. Az osztályban mindenki rajtam nevetett. Ellenőrzőmbé bekerült az elégtelen. Megszégyenülve, szememet lesütve kullogtam vissza a helyemre, s láttam, a kis eminens Zsófi milyen önelégült arccal oldotta meg a feladatot.

Sajnos nem csupán álmomban kaptam egyest, hanem a valóságban is gyakran. A matematika sok gyerek gyenge pontja, de nálam különösen az volt. Helga néni már az elején kiszemelt, s folyamatosan megalázott, mindenki előtt nyilvánosan megszégyenített, gúnyolódott, s mindezt sikerült úgy előadnia, hogy osztálytársaim is kedvet kaptak földbe döngölni. Amikor a hangját meghallottam, már borzongás futott végig rajtam. Kezemben látványosan remegett a kréta, nyikorgó hangokat idézve elő. Tanárnőnk Ügyifogyinak keresztelt el, s minden alkalmat kihasználta, hogy bántson.

„Mit csinálsz, te szerencsétlen? Hol voltál, amikor másoknak az észet osztogatták? Te anyaszomorító, te! Az ilyenek meg sem kellett volna születnie!”

Sok ehhez hasonló borzalmakat vágott a fejemhez éveken át. Amikor szüleimnek szóba hoztam a dolgot, csupán annyit mondtak, hogy nőjek fel és tanuljam meg kezelni a konfliktusokat.

Éveken át cipeltem ezt a lelki terhet, ami egyre csak növekedett. Helga néni kollégái előtt is igyekezett rossz színben feltüntetni, ami tulajdonképpen sikerült is. Péter bácsi, a magyar tanárunk volt az egyetlen, akit támaszomnak tekinthettem ebben a nehéz időszakban. Ha Ő nem lett volna, iskolakerülő leszek, de a kedvéért soha nem adtam fel.

Helga néni iránt kimondhatatlan gyűlöletet és ellenszenvet éreztem. Ilyen erős érzelmek soha nem ragadtak magukkal, de ennyi bántást másképp nem tudtam elviselni, csak úgy, ha gondolatban megvetem.

Gyakran jártunk hittanra, s több alkalommal volt szó a megbocsátásról. Helga néninek soha, de soha nem tudom elnézni mindazt, amit velem tett!

Múltak a gyermekévek, középiskolába kerültem. Ott is nagyon félénk voltam eleinte, de az ottani környezet merőben más volt. Tanáraink látva elbizonytalanodásaimat, bátorítottak, támogattak, segítettek, s szép lassan kezdtem megtalálni önmagam. Sőt, matekból is közepes osztályzataim voltak, ami hatalmas előrelépést jelentett az életemben. Általános iskolában is jártam ugyan korrepetálásra, de Helga néni előtt teljesen lebénultam.

A főiskolai évek is csodálatosak voltak. Péter bácsinak köszönhetően, elvégeztem az irodalom-könyvtár szakot. Nem bántam meg, a könyvek világa azóta is békességet, önfeledt szórakozást, ismereteket ad.

Sorsom úgy alakult, hogy egy idősek otthonában helyezkedtem el, mint foglalkoztató. A lakókkal rengeteget beszélgettem, felolvastam, különböző programokat szerveztem, de ha kellett, segítettem ellátni azokat az idős, beteg embereket, akik erre rászorultak. Rengeteg szeretetet kaptam szinte mindenkitől, Ügyifogyi lassanként összezsugorodott bennem. Élveztem, hogy adhatok másoknak, s ők ezt visszasugározták felém.

Egy nap kolleganóm így szólt hozzám:

- Ismét egy új lakó érkezik közénk. Régebben tanított, Horváth Helga a neve.

Láthatta arcomon a megdöbbenést.

- Ismered talán?

- Aha, de nem szeretnék erről beszélni.

„Vagy megszokom, vagy megszökök!”.

„Ha itt sem hagy békén, felmondok, nem tudok vele egy levegőt szívni!”

Egy szerdai napon hozták be. A kép, ami elém tárult, leírhatatlan volt. Az egykor magabiztos járású, erőteljes nő helyett, egy meggörnyedt, csupa ránc, ide-oda botladozó nénikére esett a pillantásom. Járókerettel közlekedett, hátul, a nadrágján árulkodó foltok éktelenkedtek.

A demencia és feledékenység komoly jelei mutatkoztak nála. Naponta többször is vissza kellett kísérenem a szobájába, nem tudta, hol van. Etetni, itatni is kellett, mert a kezei erősen remegtek. Természetesen, nem ismert fel. Serénykedéseimet hálás pillantásokkal viszonzta. Egyszer-egyszer a kezemet is megsimogatta.

A kedves olvasó bizonyára azt gondolja, szánalmat éreztem iránta. Több volt ez annál. Megdöbentett a változás, amit az idő vasfoga véghezvitt. Ráébredtem arra, hogy mindannyian csupán egyszerű emberek vagyunk! Bárki, bármikor kerülhet olyan helyzetbe, amikor igenis szüksége van embertársára! Gyermekként én voltam alul, nem védekezhettem, s most, íme, ő a gyermek, sokkal magatehetetlenebb, mint azt az ember gondolná. Nem csupán gyámoltalan, hanem szeretetre méltó is. Ki tudna bántani egy ilyen törekeny, az élet utolsó szálaiba kapaszkodó embert? Szeretem, mert az ösztönei alapján cselekszik, érzelemmel válaszol. Időnként agresszív ugyan, de hamar kifárad, beletörődik sorsába.

Szeretem, mert most látom, milyen ember lehetett ő valójában, mindenféle álarc, maszk nélkül, amikor még ártatlan gyermekként élte életét.

Hamarosan eljött az a nap, amikor nem ébredt fel többé. Minden elhunyt lakónk emlékére gyertyát gyújtunk. Ezt tettük most is.

„Isten Veled, Helga néni! Nincs már bennem sem gyűlölet, sem harag. Megbocsátottam, már akkor, amikor itt, először megláttalak.

Azok a bizonyos rémálmok nem gyötörnek többé, megszabadultam a súlyos láncaimtól, bilincseimtől: „Végre szabad vagyok! Helga néni, nyugodj békében!”

A gyertya leégett, az illata azonban még körülvett egy darabig.

Érzelmi forrongásaim lecsitultak, szívembe béke költözött. Könnyűnek éreztem magam, hosszú-hosszú évek óta először.

Gyógyítási szavakkal is lehet

„A gyógyítás által mi magunk is gyógyulunk.
Ez a szeretet varázsereje.”

(Lauren Brooke)

A könyvtárban kellemes, hűvös volt az idő, odakint azonban tombolt a hőség. Már napok óta tartott a 34-36 fokos kánikula.

Nagyon szeretek könyvtárosként dolgozni, hivatásom egyben a hobbim. Már gyerekként rengeteget olvastam, születés- és névnapomra, karácsonyra mindig könyvet kértem családtagjaimtól, barátaimtól. Egyértelmű volt számomra, könyvekkel szeretnék foglalkozni.

Hadd meséljem el egyik olvasónk megható történetét. Péntek délután megszólalt a kis csengettyű, s belépett Edit. Kérdeztem, segíthetek-e valamiben, de ő csak nézelődni szeretett volna.

Láttam rajta, hogy bánatos, le van törve, alig tudja a zokogását visszafojtani. Hagytam egy darabig keresgélni, aztán valami azt súgta, hogy menjek oda hozzá.

- Ne haragudjon a tolakodásomért, látom, milyen rossz passzban van, tudok esetleg segíteni valamiben?

- Nem is tudom...

- Szívesen beszélgetek Önnel egy kicsit, van időm.

Leültünk egy-egy kényelmes fotelba.

- Mi bántja ennyire?

- Napok, sőt hetek óta borzasztóan rossz a hangulatom, a közérzetem. Nincs kedvem semmihez, hamar elfáradok, könnyen elfogy a türelmem.

- Nincs semmi az életében, amiben sikert ért el?

- Talán ez az, mostanában nincsenek sikerélményeim, mindig másoknak akarok megfelelni, s érzem, nem jutok előbbre.

- Kérte már valaki segítségét?

- Nem, ide is csak azért jöttem, hogy összeszedjem kissé a gondolataimat.

- Remekül tette, hogy ide jött. A könyvek a legjobb barátaink. Tanítanak, szórakoztatnak, mulattatnak; nem aláznak meg, nem üznek gúnyt belőlünk, nem nevetnek ki bennünket, hanem tanácsokkal segítenek, hogy szebb legyen az életünk. Takaros külsejükkel, finom illatukkal, s a bennük lakozó gondolatokkal hívogatnak bennünket.

- Annyi a könyv, nem tudom melyiket is választhatnám a lelki problémámra.

- Ne aggódjon, ezért vagyok itt! Örömmel segítek!

Felálltam, s magabiztos léptekkel mentem a könyvsorok között. Pontosan tudtam, melyik műre van most szükség, egy igaz történetre. Helen Keller írta: „Csöndes, sötét világom” címmel.

- Fogadja meg a tanácsomat, olvassa el ezt az életrajzot, nem fogja megbánni.

- Nincs túl sok időm.

- Annyit elárulhatok Önnek, hogy ha elkezdte ezt a történetet, nem fogja tudni letenni. Három hét alatt bőven kiolvassa!

- Rendben, mit árthat?

Elváltunk, s csak remélni tudtam, hogy beszélgetésünk és a kikölcsönzött könyv a segítségére lesz.

Három hét múlva Edit visszajött hozzám. A változás meglepett, az arca csupa mosoly, sugárzó, boldog, elégedett tekintet.

- Látom, tetszett a könyv.

- Helen Keller élete maga a példakép. Siket-néma-vak létére csodálatos dolgokat vitt véghez, tanulni lehet tőle a türelmet, kitartást, céltudatosságot. Elég volt tehát az önsajnálattól! Helen siketen és vakon élte életét, tele megpróbáltatásokkal, mégis megtalálta a belső békét, derűt és harmóniát.

A 172. oldalon egyik mondata különösen megérintett:

„Most látom át, hogy milyen önző, kapzsi lány voltam, mikor azt kívántam, hogy az én boldogságom pohara csordultig legyen tele anélkül, hogy meggondoltam volna, hány emberé üres egészen. Szívemből szégyellem meggondolatlanságomat.”

Szörnyen restelltem magam, hiszen én sokkal, de sokkal több mindennek örülhetnék, s eddig nem tettem!

- Helen szavai különleges receptek a lelki problémákra. Egyébként az interneten még számos idézet olvasható tőle.

- Nagyon köszönöm Önnek! Most már tudok örülni az egészségemnek, a mindennapjaimnak, az egész életemnek! Elhatároztam, hogy segíteni fogom azokat az embereket, akiknek hiányzik mindaz, ami Nekem megadatott. Most már sikeresnek és hasznosnak érzem magam! Legközelebb is jövök ide, mert minden egyes könyvvel okosabb leszek.

Ez aztán a fantasztikus átváltozás, felemelő szakma az enyém.

Köszönöm!

„Segítsünk másokon!
Mert a mások is mi vagyunk.”

(Martin Luther)

A buszon rengetegen voltak, egymáshoz préselődtek az emberek. Nagy volt a hőség, s ráadásul a klíma sem működött. Az ablakokon csak úgy dőlt be a meleg. A busz csak araszolni tudott, hatalmas volt a forgalom. Az emberek mindinkább türelmetlenebbek lettek, egyre csak szitkozódtak.

- Ezt nem hiszem el! Lekésem a színházi előadást, pedig időben elindultam! - zsörtölődött egy érdes hang.

Anna arra lett figyelmes, hogy a mellette álló kisfiú szörnyen sápadt. A homlokát törölgette, a száját nyalogatta, s arca percről percre halványabb.

- Rosszul vagy, kisfiam?

A gyerek mondani akart valamit, de hang nem jött ki a torkán, csak bólintott.

Anna kivett a táskájából egy kis üveget.

- Tessék, igyál egy kicsit, jót fog tenni.

A gyerek hálásan kortyolt a szénsavmentes vízből.

- Tessék, egy kis szőlőcukor, meglátod, helyre tesz majd.

- Köszönöm - rebegette a gyerek.

- Igazán nincs mit. Fogadd meg a tanácsom, gyermekem: mindig legyen nálad víz és szőlőcukor, esetleg pár szem keksz, bármikor hasznos lehet.

Végre megindult a forgalom. Zolika hálásan rágcsálta a cukrot, Anna még eggyel megkínálta.

A kisfiú hamarosan elköszönt jótevőjétől, s leszállt. Már jobban érezte magát, folytatta útját a villamoshoz. Pár megálló, s otthon lesz. Hosszú volt ez a nap, sokat segített a nagymamájának. Együtt bevásároltak, megfőzték az ebédet, még mosogatott is, ami fiúknál ritkaság. Nagyon szeretett együtt lenni a nagyival, a vakáció alatt sokszor meglátogatta.

A villamoson elfoglalta az utolsó szabad helyet. Nézelődött, közben pedig arra az aranyos néniire gondolt, aki ilyen kedves volt hozzá. Ekkor felszállt egy kismama, már csak egy-két hónapja lehetett a szülésig. Senki nem adta át neki a helyet, egy teremtett lélek sem.

- Tessék leülni - ugrott fel Zolika.

- Nagyon köszönöm, kisfiam! Bizony, tanulhatnak tőled a felnőttek!

- Mi is alig állunk a lábunkon, igencsak várjuk, hogy leülhessünk egy kicsit - morogtak néhányan.

A kismama hamar leszállt a villamosról, elindult a közértbe, hogy megvegye a legfontosabbakat. Már nagyon fáradt volt, nehezen bírta magát, de a kisfiú kedvessége visszaadta erejét.

A CBA-ban alig lehetett mozogni a sok vásárlótól. Tejet, kenyeret, felvágottat kellett vennie, meg, ami még a listáján szerepelt. Ahogy gondosan válogatott, észrevett egy idősebb nőt, aki egyre kétségbeesettebben álldogált és zavartan tekintgetett ide-oda.

- Segíthetek valamit?

- Oh, hölgyem, olyan apró betűsek a feliratok, hogy nem tudok eligazodni rajtuk. Legyen kedves megmondani, meddig jó ez a tej?

- Szeptember 26-ig.

- Hálásan köszönöm! Tudja, itt állok már legalább 20 perce, de nem kaptam segítséget! Nem is volt lehetőségem megszólítani senkit. Mindenki csak rohan.

- Örülök, hogy segíthettem! - mosolygott a kismama.

Éva néni gyorsan kifizette a tejet, s indult hazafelé. Arra gondolt, milyen jó lesz, hamarosan elhelyezkedhet kényelmes foteljában, s nézheti kedvenc műsorait a tévében. Később, amikor kissé hűvösebb lesz, leviszi Vacakot sétálni.

Egy forgalmas útkereszteződéshez ért, meglehetősen nehéz itt átmenni. Egy fehérbotos vak férfit vett észre, aki bizonytalanul várakozott.

- Elnézést, uram - érintette meg a vak férfi vállát -, átkísérhetem a másik oldalra?

- Igen, köszönöm. Kérem, vezessen ott is a kerítésig, hogy tudjam folytatni az utam!

- Itt is vagyunk - szólalt meg az idős hölgy.

- Nagyon kedves, köszönöm!

A vak férfi most már biztos lépekkel ment tovább a járdán. Hálás volt a segítségért, annak viszont még jobban örült, hogy ő is hasznos munkát végez. Évek óta masszörként keresi kenyerét, sok-sok embernek nyújt gyógyító kezet.

- Sokszor nem tudjuk viszonzni a segítséget annak, akitől kaptuk, de nem baj, segítünk annak, aki a közelünkben rászorul, csak tudjuk, hogyan! - gondolta hazafelé menet.

Változó idők (Milyen lesz a Világom 2050-ben?)

„A Teremtőnek bölcs és egyben könyörületes rendelése, hogy eltakarja az ember szeme elől a jövőt, és megadja az emlékezés gyönyörűségét és a remény varázsát.”

(Maurice Druon)

Szaladnak az évek, már második gyerekkoromat élem. Most is úgy tudok lelkesedni dolgokért, mint a kisgyerekek. Örömmel fedezem fel a körülöttem lévő újdonságokat, ugyanakkor egy kis szomorúság lopakodik a szívembe, hogy mindaz, amit eddig átéltem, már történelem, nincs többé.

Lányommal és családjával élek, egyedül már nem is tudnám ellátni magam ennyi technikai vívmány mellett. Körbe vagyunk véve érintőképernyős kijelzőkkel, már az ételt sem lehet másképp megmelegíteni. Főzni, sütni is programozással lehet, a hozzávalók megfelelő adagolásával. A tévé számomra kezelhetetlen, sehol egy gomb, meg, sajnos, a szemem már nem a régi. A lakásba sem olyan egyszerű bejutni, ha jól emlékszem, valami PIN-kódot kell beütni, különben az utcán éjszakázhatnék. Gépek és robotok mindenütt, az emberi kapcsolatok teljesen szétzilálódtak.

Mindent összegezve, egy helyen érzem magam kimondhatatlanul boldognak, a kis múzeumban. Gyerekeket szoktam itt körbe vezetni, s mesélni nekik a régi, szép időkről. Most is várok egy csoportot. Milyen nap is van ma? 2050. március 4.

Micsoda kerek szám, még kimondani is sok!

Megérkeztek a gyerekek.

- Szerbusztok, Zsóka néni vagyok. Sok érdekességet fogok mutatni nektek, gyertek! Figyelem! Nálam mindent kézbe lehet venni, ki lehet próbálni, de azért óvatosan, ha kérhetlek benneteket!

Az egyik szoba könyvtárnak volt berendezve. A gyerekek csak ámultak, nem láttak még ennyi könyvet egy helyen.

- Régen nem voltak e-könyvek, papírra nyomtattak mindent. Nem is rongálta úgy a szemet, mint most ez a sok kütyü.

A gyerekek összenevettek.

- Sajnos, ma már nincsenek könyvtárak, sőt könyvesboltok sem, így a könyvvásárlásnak vagy kölcsönzésnek egyszer s mindenkorra vége! Újságot már egyáltalán nem árulnak, mindent online lehet olvasni.

- A könyvek túl sok helyet foglalnak el, unalmas lehetett így olvasni - mondta egy kisfiú, karja tele tetoválásokkal.

- Nekem pedig kedvenc szórakozásaim közé tartozott, amikor kiülhettem az udvarra, a hintaszékembe, s napozás közben olvasgathattam - mondtam egy sóhajtás kíséretében.

A gyerekek tovább nézelődtek.

- Látjátok, régen tollal, ceruzával írtak, radírral javították a hibákat, vagy kifestővel. Később, pedig írógéppel, nyomtatott betűkkel írtak az emberek. Mindez már a múlté.

Az egyik gyerek odaült, hogy az írógépet kipróbálja, de nem sok örömet talált benne.

- Olyan erősen kell lenyomni, ez fárasztó!

A másik szobában régen használt műszaki cikkek lehetett látni.

- Évtizedekkel ezelőtt magnókazettákat hallgattak a gyerekek. Később jött a CD és DVD lejátszó.

- Ugyan, sokkal jobb, hogy bárki, bármit letölthet ingyen a Netről - vágott a szavamba egy szeplős kislány.

Egy fényképezőgépet is kipróbálhattak a nebulók.

- Nem Facebookon osztották meg képeiket az emberek, hanem fényképeztek. Látjátok ezt a nagy albumot? Összejöttek a családtagok, körbeülték az asztalt, s együtt nézegették a képeket.

- Hogyan leveleztek egymással az emberek? - kérdezte egy copfos kislány.

- A leveleket a postás hozta, mindig nagy esemény volt az érkezése, izgatottan vártuk. Itt van egy táska, amiben a sok-sok levelet kihozta.

- Csigaposta - gúnyolódott egy kisfiú.

Tovább mutogattam kincseimet, de éreztem, nem igazán értenek meg. Egyre nehezebben tudom átadni mindazt, ami nekem akkoriban az életemet jelentette. Elszomorodtam, lassan a mi generációnkkal kihal a régi értékek iránti érdeklődés? Könnyek szöktek a szemembe.

Ekkor egy kis kéz simult a kezembe.

- Zsóka néni, szeretnék egy kicsit olvasgatni azokból a nagy könyvekből. Szabad?

- Persze, édesem, csak bátran. Majd visszakísérlek az iskolába, hiszen itt van közel.

A többiek már gyorsan szedelőzködtek, de nem bántam. Itt van egy kis élet, aki még tudja élvezni a régmúlt értékeit, s talán nem ő az egyetlen. Jönnek még kis vendégek, s csak remélni tudom, nem engedik, hogy a múlt örökségei elsüllyedjenek az elmúlás porában.

Nagymamámnak szeretettel

„Másokat megajándékozni akkor a legértékesebb,
ha azt halkán és önzetlenül tesszük.”

(Daniel Gottlieb)

Milyen gyorsan repül az idő! Az én nagyim ma holnap 80 éves, micsoda kerek évforduló! Érdekes, soha nem szerette a nagy születésnap felhajtást, de az édességet annál inkább. Akkor is különleges születésnap ez a mostani, valamit ki kellene találnom! Hiába törtem a fejem, jártam az üzleteket, nem találtam meg azt, amit kerestem.

A hosszú és kimerítő nap után fáradtan értem haza. Alig léptem be lakásunk ajtaján, amikor megszólalt a telefon.

- Halló, tessék!

- Szia, Erika, Enikő vagyok. Már rég nem beszélünk, mi van veled?

- Mostanában nagyon fáradt vagyok, s kicsit tanácstalan.

- Tudok valamiben segíteni?

- Nagynak szombaton lesz a születésnapja, már 80 éves, s fogalmam sincs, mivel lepjem meg. Már annyi helyen voltam, bejártam az egész várost, s nem találtam semmi érdemlegeset.

- Nincs semmi, amiben a nagyid hiányt szenved? Nem tudtad kipuhatólni, mire van szüksége?

- Éppen ez az, mindene megvan, hála istennek. Tudod, nem akarom megvenni neki a huszadik papucsot, a tízedik kenyérpírtót stb.

- Hamarosan beköszönt a tél, talán meleg sapkát, sálát, kesztyűt, téli kabátot?

- Tudod, ezeket már együtt megvettük, s bármikor megajándékozhatom ilyenekkel. Azonban ez a születésnap kerek ünnep, ezért valami nem mindennapi dolog kellene.

- Hogyan tölti szabadidejét?

- Ritkán mozdul ki otthonról, mert fájnak a lábai. Mindene a TV, délutánonként rengeteg sorozatot néz.

- Ha ennyire szereti a filmeket, miért nem viszed el moziba, esetleg színházba?

- Most, hogy mondod, a napokban említette, milyen rég volt már színházban. Csak az a baj, hogy nem szereti a mostani, szezonális darabokat.

- Ebben tévedtek! Valamelyik nap láttam, ismét adják a Janikát!

- Tényleg? Színházban még sohasem látta, de nagyon szerette ezt a filmet.

- Vegyél neki színházjegyet ajándékba! Igazi élmény lesz, menjetek el kettesben, nézzétek meg együtt!

- Micsoda remek ötlet, de jó, hogy beszélünk! Remélem, szombatig még kapunk jegyet!

- Ne izgulj, ugyanis kaptam tiszteletjegyeket, de közbejött valami, nem tudunk elmenni. Nagyon szívesen felajánlom!

- Igazán kedves Tőled, most megkönnyebbültem, hogy valóban valami szép meglepetéssel kedveskedhetek nagynak!

„Drága kis unokám! Csodálatos nap volt ez a mai! Rég nem nevettem ennyit! Fiatalságomat hoztad vissza! Ennél szebb születésnap ajándékot nem is kaphattam volna!”

Örökké karácsony

„Igazán gazdag csak az, aki ad,
A fősvénység a legnagyobb szegénység,
mely önmagától sajnál javakat.”

(Gyöngyös Imre)

Amikor Marci felébredt a fűtetlen szobában, vacogott a foga. Itt egy újabb viszontagságos nap, fázhat, éhezhet, nyomoroghat testvérével és szüleivel együtt. A fűtést már régen kikapcsolták, az áramellátás is akadozik. A szülők alkalmi munkákból keresik kenyerüket, de sokszor nincs mit lerakni az asztalra.

- Gyerekek, elmegyünk az Auchanba, legalább egy kicsit felmelegszünk - mondta az anya.

Marci és húgocskája, Anna, ha mást nem is, a meleget valóban élvezték. Összefacsarodott a szívük, amikor látták azt a töméntelen finomságot, melyből ők nem kaphattak. Ott a nagy halom csodálatos péksütemény, felvágott, s persze a rengeteg féle édesség, szaloncukor, mi egymás. Nekik az idén nem lesz szép karácsonyuk. Legeltették szemüket a sok szép játékon, nagy sétát tettek, megnéztek mindent, s persze tudták, „mindent a szemnek, semmit a kéznek”.

Záróráig maradtak, addig sem fáztak. Hazafelé menet meglepetten látták, hogy a házuk előtt igen csak sokan várároznak. Megdöbbenek, mi történhetett.

- Ne ijedjenek meg - mondta nyájasan egy hang. - Segítő szándékkal érkezünk, az önkormányzattól. Egy-két nap múlva itt a karácsony, s megtudtuk, mennyi mindenre lenne szükségük. Szeretnénk ezek közül többet is megvalósítani. A gyerekek ehetnek majd bőven meleg főtt ételt, s mindenféle jó falatot, amit csak kívánnak.

- Bácsi, nem csak karácsonykor szeretnék jóllakni, hanem minden nap! - kiáltotta Anna. - Miért csak karácsonykor jók az emberek?

- Na de, kicsim! - mondta dorgálóan az anya.

- Semmi baj, a gyerekek teljesen igaza van. Elárulom azonban, hogy nem csak ezen a három napon lesz jó dolgotok! Szeretnétek jó meleg lakást, a szüleiteknek állandó munkát, bőséges enni- és innivalót, játékokat?

- Nem álmunk?

- Nem. Az önkormányzat és a „Tiszta Szívű Alapítvány” támogatni szeretné ezt a családot és másokat is. Az Auchanban szükség van munkaerőre, mindkét szülőnek lenne állás: pénztáros és árufeltöltő. Ezenkívül egy középkorú úr egyedül él két szobás lakásában és felajánlotta, költözzenek oda. Nagyon fél egyedül, éjszaka rémálmai vannak, így hálásan fogadná a kis családot.

- Túl szép, hogy igaz legyen!

- Pedig igaz.

- Miért pont mi kapjuk ezt a sok segítséget?

- Az egyik alkalmi munkaadójának megesett Önökön a szíve, kedves apuka. Az ő közbenjárásával történt minden.

- Nem kell többé fáznunk, éhezünk, nekem minden nap örök karácsony lesz! - ujjongott Marci.

- Nekem is, ennél csodálatosabb ajándékot nem is kaphattunk volna! - lelkesedett Anna.

Vita a nevek körül

„A gyerekek olyanok, mint az angyalok (...).
Mert mi más lenne az angyal, ha nem az Isten gyermeke?”

(Jaroslaw Iwaszkiewicz)

Az asztalnál többen ültek. Egy naptár fölé hajolva veszekedtek. A kismamán már jól láthatóak voltak a terhesség jelei. Éppen a kicsi nevén vitatkoztak: nagyszülők, férj és feleség, sőt, még a keresztszülők is. Nagy volt a hangzavar, így nem mindig volt egyértelmű, mikor, ki beszél.

- Az ultrahang világosan kimutatta, hogy kislány lesz, így legalább a fiúneveket kizárhatjuk.
- Régen, az én időmben senki nem tudott semmit a kicsi megszületéséig! A babakelengyét is nehéz volt összeszedni!
- Legyen Mária, Erzsébet, Katalin, Anna!
- Haladnunk kell a korrallal, ezek már túl régimódi nevek.
- Nagyon is szépek, amikor én fiatal voltam, rengeteg volt ezekből a nevekből.
- Ha mostani divatos neveket akartok, mi legyen?
- Akár Bella, Cintia, Dominika, Eszmeralda, Vanda, Vivien...
- Nekem egyik sem tetszik, semmi magyaros nincs bennük!
- Pedig ezek még a kimondható és megjegyezhető nevek közé sorolhatók.
- Kunigunda, Leopoldina?
- Ugyan már, szegény gyerek! Azt akarjátok, hogy állandóan gúnyolják őt az oviban, iskolában?
- Azt is figyelembe kell vennünk, hogy ne essen egybe a névnapja a születésnapjával! Nekem elég baj volt az, hogy Évának kereszteltek, s így a karácsonyt és a névnapomat egybe ünnepeltük, s kevesebb ajándékot kaptam!
- Nem mindegy hogy hívják, csak egészséges legyen!
- Ha netán nem lesz az, ellöknéd magadtól?
- Ne beszélj már szamárságokat! De tényleg, mindenki ezt mondja!
- Eddig még nem jutottunk semmire, csak vitatkozunk, nem tesz jót a kicsinek odabent!
- Olyan névre kellene gondolnunk, hogy idegen nyelveken is könnyen ki tudják ejteni. Lehetne pl. Krisztina, ennek a névnek mindenütt van megfelelője.
- Valami különlegeset, egyedit kellene kitalálni!
- Legyen Viktória!
- Ne már!
- De igen, a baba is ezt akarja!
- Hogyhogy?
- A Viktória név hallatára megmozdult!
- Győzelem, győzelem!

- Volt már a családban Viktória?

- Szerintem nem, épp itt az ideje! Becézgetni is lehet, s különben is nagyon szép név, a jelentéséről már nem is beszélve!

- Legyen mindig sikeres az Életben!

- Ezt meg kell ünnepelni, de nem pezsgővel!

- Drága kismama, mit ennél?

- Fagylaltot, jó sokat, finom csokoládét!

- A fagyi mindenkinek jöhet!

A veszekedés kedélyes csevegésbe váltott át, majd csak a kiskanalak csörgését lehetett hallani. Önfeledten lakmározták a finom csemegét. Viktória nem csupán a győzelmet, hanem a békét is meghozta családjá körébe.

Braille, a titkosírás

„A kemény munka és a kitartás jelenti az egyén boldogulásának kulcsát.”

(Bear Grylls)

Az események a 80-as évek elején játszódnak, amikor az internet még gyerekcipőben járt, sőt, az e-mail használata sem volt közismert.

Kedves Olvasó!

Judit vagyok, 9 éves. Krisztina itt ül mellettem, hogy közösen elmeséljük történetünket. Kezdem én, majd átadom Krisztinának a szót.

Nagyon szeretem a tévében azokat a játékokat, ahol a gyerekek betelefonálnak, s így, élőben játszanak. Különösen az a játék érdekes, melyet Krisztina vezet. A hangja olyan kellemes, bátorítja, buzdítja a gyerekeket. Amikor nyernek, úgy örül, mintha ő győzne!

A játék látóknak való, de vakon is szeretem nézni, Kriszti miatt. Alig várom a délután 5 órát, amikor hallhatom a hangját. Elhatároztam, hogy írok Neki egy pár sort. Mivel csak 9 éves vagyok, s a gépirást még nem tanultam, kénytelen voltam Braille-ben írni. A többiek kinevettek, azt mondták, úgysem olvassa el, a kukában landol majd a levél. Fogadást kötöttem velük, ha nyerek, 1 hónapig ők fizetik a fagyizásaimat, ha ők győznek, én hívom meg őket fagyizni.

Izgatottan ültem le Braille-írógépemhez. Több lapot is összetéptem, mire elkészült a levél. Nem árurom el, mi volt benne, majd Kriszti elmeséli. Anyuval elmentünk a postára, feladtuk a levelet, s nyugtalanul vártam.

Teltek a napok, nekem hónapoknak tűntek. Válasz nem érkezett. Attól tartottam, a többieknek lesz igazuk, Krisztinek biztosan nincs ideje és kedve ilyen vacakokat bogarászni. Mint történetünkben kiderül, a fogadást mégis megnyertem, s rengeteg fagyit ettem.

- Kriszti, azt hiszem, most rajtad a sor!

- Szeretettel köszöntelek én is, kedves olvasó!

Krisztina vagyok, 18 éves, utolsó éves gimnazista. Nagy álmom, hogy a tévében hosszabb műsorokat is vezethessek!

Szeretem ezeket a telefonos vetélkedőket, aranyosak a gyerekek, s mivel élő adásról van szó, sokat rögtönözhetnek. A gyerekektől rengeteg levelet kapok, alig győzöm olvasgatni őket. Amikor tehetem, válaszolok is.

- Kriszti, most már az én levelemről is mesélj!

- Éppen most tartok ott.

Jól emlékszem, hétfő délután történt. Akkor is egy nagy levélkupacot kellett átböngésznem. Kaptam képeslapokat, szép rajzokat, pár soros kis írásokat. Egyszer csak a kezembe akadt Judit levele. Nézegettem, forgattam, sehogy sem érttem. Mik lehetnek ezek az apró pöttyök, pontocskák? Átnéztem a többi levelet, de ez az egy nem hagyott nyugodni. Behívtam munkatársaimat, hátha többet tudnak nálam. Sajnos, ők sem tudták elképzelni, milyen írás lehet ez.

- Utána mi történt?

- A levélkét hazavittem. Családtagjaim is nézegették, eredménytelenül. Hova vigyem, kinek mutassam? - töprengtem.

Elvittem sorban a szomszédokhoz, s egyikük mondta, hogy valószínű, ez a vakok írása lehet.

- Milyen jó lenne egy ábécé - gondoltam.

- Egyszerűbb lenne egy vak személyt keresni, aki felolvassa. - mondták mások.

- Ugyan már, a levelet nekem írták, magam szeretném megfejteni.

Elővettem a telefonkönyvet, s egy kis keresgélés után megtaláltam a Vakok Iskolája pontos címét. Szerencsére elég közel volt hozzánk, pár buszmegállónyira csupán.

Az iskolában nagyon szívélyesen fogadtak, kaptam ábécét, némi magyarázattal is elláttak.

Otthon aztán megkezdődött a kemény munka.

Nagyon izgalmas feladat volt, a betűk, írásjelek, sőt, a számok világába is betekinteni. Különösen érdekes volt, a dupla mássalhangzóknál tapasztalni, hogy Braille-ben csupán egy karakter jelzi őket. Szemmel elég nehéz olvasni, egy idő után fárasztó. Mégis, amikor végre sikerült egy-egy szót kibetűznöm, olyan izgalmat éreztem, mint kisgyerekek valamilyen titkosírás fejtegetése közben. Egy darabig boldogultam, aztán elakadtam. Mi ez? Olyan, mintha betűk lennének, de ha összeolvasom, értelmetlen szavak jönnek ki. Jobban megnéztem az ábécét, s akkor jöttem rá, hogy számokat is lehet Braille-ben írni. Észre is vettem a számjelet, s utána már kiderítettem, hogy a számjel után leírt pár karakter a szóközиг valamilyen számot takar.

Már besötétedett, amikor végre megfejtettem a levélke tartalmát.

- Meséld el, mi állt benne?

- Íme:

„Kedves Krisztina!

Judit vagyok, egy vak kislány. Nagyon szeretem a műsorodat, minden nap nézem! Szeretnélek megismerni!

Telefonszámom: 252-98-77.

Sajnos, csak így tudok Neked írni, remélem meg tudod fejteni!

Nagyon várom jelentkezésedet!

Szeretettel:

Judit, aki rajong érted!”

- Most már túl sokat beszéltem, Judit ismét tiéd a szó!

- Többen kérdezték tőlem, miért nem kértem meg szüleimet, hogy a Braille-sorok fölé látóba írják oda a szöveget. Tudom, ez egyszerű lett volna, de úgy gondoltam, ez igazi kihívás és kaland lesz.

Egyik nap megcsörrent a telefon, gyorsan felkaptam. Nem akartam hinni a fülemnek, amikor a jól ismert hangot meghallottam.

„Sikerült, megfejtetted, sikerült!” - kiáltottam boldogan.

Beszéltünk pár percet, majd boldogan raktam le a telefont.

Alig tudtam aludni az éjjel. Milyen jó, kinyílt a kapu, a Braille-írás most sem hagyott cserben! Kriszti kemény munka árán, de megfejtette és jelentkezett!

Később, személyesen is találkoztunk, sokat beszélgettünk, nagyokat sétáltunk. Kriszti nem csak folyékonyan olvassa a Braille-t, hanem a Braille-írógép segítségével, megtanult írni is. Gyűjtöm a tőle kapott Braille-levélkéket.

- Judit tündéri kislány, nagyon örülök, hogy megismerhettem! Bevallom, voltak olyanok, akik tényleg azt akarták, hogy hagyjam az egész levélke históriát a csodába, dobjam ki, s ne foglalkozzak vele. A hátam mögött összenevettek. Engem azonban nem érdekelt, éreztem, hogy ez a kis levél nem ok nélkül íródott. Igaz, voltak pillanatok, amikor már-már feladtam a bogarászást, de a folyamatos, sikeres betűzgetés tovább motivált, s nem hagytam abba, amíg ott nem állt előttem az egész levél.

- Nagyon büszke vagyok Krisztire, nem mindenki tette volna meg ezt értem!

- Nekem is fontos ez, egy érdekes íráskultúrával gazdagabb lettem.

Erről jut eszembe: Judittól tavasszal egy jelentős eseményre kaptam meghívást. A Vakok Iskolájában Braille-írás-olvasásversenyt szerveztek. Judit nagyon kért, hogy menjek el.

A gyerekek nagyon készültek, mint mindig.

Csak úgy kattogtak az írógépek a tollbamondáskor. A szöveg egyáltalán nem volt könnyű, nagyon jó helyesírást igényelt.

A zsűri pedig megengedte, hogy ott legyek a gyerekek felolvasásakor, nézőként. Amikor Juditra került a sor, jobban izgultam, mint ő.

Csak úgy repült a kis keze a sorokon, gyönyörűen, folyékonyan olvasott.

Most már elmondhatom, első helyezést ért el, nagyon büszke vagyok rá!

- Köszönöm! Nagyon jólesik! Egyébként elárulom, hogy nagyon izgultam, de sikerült a lámpalázat leküzdenem. Arra gondoltam, hogy ha te legyőzted az akadályt, nekem miért ne sikerülne?

Egyébként, Nekem is van egy érdekes és izgalmas tervem, Kriszti. Fontos dolgról van szó. Hamarosan megtanulom látóba aláírni a nevemet. Sőt, a tiedet is szeretném megtanulni! Ha Neked sikerült, nekem is fog!

- Meghiszem azt, Judit.

- Kedves Olvasó! Búcsúzásképpen még annyit hozzáfűznék, a Braille ismét csodát tett! Segítségével megismerhettem Juditot, akitől máris sokat tanultam: ragaszkodást, kimondhatatlan kedvességet, szeretetet, kitartást, lelkesedést és még sorolhatnám!

Történetünk itt véget ér, de kívánom, másoknak is legyen hasonló élményekben részük!

- Ugyanezt kívánom én is, kedves olvasó! Kriszti bebizonyította, hogy ha akarjuk, a Braille lehet mindenkié!

III. rész
Életem megható epizódjaiból

Tanácsok útravalóul

„Legyen az életed utazás, haladj afelé, amire vágysz, hagyd magad mögött mindent, amit cipelni nehéz.”

(Mark Lawrence)

Minden családban történnek felejthetetlen események, melyekre évekig emlékezünk. Ilyen mérföldkő volt életemben a középiskolai ballagásom. Sok-sok kemény tanulás után felvirradt a nagy nap. Kicsit féltünk az időjárás szeszélyeitől, mivel helyhiány miatt mindig az udvaron tartották az ünnepeket. Családtagjaim, ismerőseim, rokonaim közül is többen eljöttek. A búcsú pillanata ez, nem könnyű percek ezek! Lezárul egy szakasz az ember életében, s ki tudja, mi jön utána.

Az ünnepség megható volt, mint minden ballagáson, mégis, leginkább a harmonikaszó kíséretében felcsendülő dallamok voltak nagy hatással mindenkire. Virágcsokrokkal a kezünkben, énekelve ballagtunk végig a termeken, folyosókon, a jól ismert helyiségeken. Jó volt, szép volt, a rosszat felejtjük el, csak a jóra emlékezünk!

Jómagam alig tudtam, mi történik velem, annyira a közeli érettségi járt a fejemben. Majd később, minden kitisztul és emlékezni fogok - gondoltam.

Iskolámtól elbúcsúzva, egy közeli étterembe mentünk, íncsiklandó illatok fogadtak bennünket. Kimelegedve, éhesen és szomjasan letelepedtünk. Az asztalfőn foglaltam helyet, körülöttem szeretet családtagjaim: szüleim, nagyszüleim anyai és apai ágon. A továbbiakat megkönnyítendő, apai nagyszüleimet nagyapának és maminak, anyai nagyszüleimet pedig papának és mamának szólítom.

Amint elhelyezkedtünk, jött is az italos pincér. Mami vörösborral koccintott unokája ballagása alkalmából. A pezsgő sem hiányozhatott.

Az étlapot böngészve mindenki megtalálta kedvencét. Nem áll szándékomban a kedves olvasó étvágyát fokozni, azonban egy-két érdekességet kiemelnék. Került az asztalra rántott ponty, apu nagy kedvence. Mami rántott gombafejeket kért, itt olyan jól készítik. Nagyapa a tyúkhús levesébe bőven szórt erős paprikát. Az sem jelentett gondot, hogy a köhögéstől a könnye is kicsordult. Utána egy nagy rántott csirkecombbal birkózott, majd egy kis palacsintát evett utána. Miután így belakmározott, kijelentette:

„Ez fejedelmi volt, nem cserélnék egy beteges gróffal!”

A borjúpaprikásnak anyu örült nagyon, mama pedig a brassóinak. Papa és én rántott szeletet ettünk hasábburgonyával, desszertnek pedig gesztenyepürét.

A főfogás felszolgálásakor megkértük a pincért, készítsen csoportképet. Ilyenkor szoktam mondani: „Egyik szemem sír, a másik nevet!”

Már a desszertnél tartottunk, amikor eljött az ideje egy kis lelki táplálkozásnak is. Nagyapa megkocogtatta a poharát:

- Drága kis unokám! Ballagási tarisznyádban van pár hasznos dolog, szeretném ezt egy-két jó tanáccsal megtoldani. Tudod, mit szoktam mondani mindig: légy pontos! Inkább 5 perccel előbb, mint egy perccel később! Bárhogy is alakuljon életed, ha szereted és tiszteled felebarátaidat, téged is szeretet vesz körül. Még valami: igyekezz munkád során a legjobbra törekedni. Egyébként nagyon büszke vagyok rád!

- Köszönöm - mondtam meghatottan - eddig nem csalatkoztál bennem, ezután sem fogsz.

Mami mosolyogva vette át a szót:

- Marikám! Ilyen komoly napon, mint a mai, nehéz szavakat találni. Annyit azonban mondhatok, hogy leld mindig kedved az olvasásban, a könyvek igazi tanítómesterek, és jó barátok. Közöttük feltöltődhetsz. Továbbra is járj lelkesen színházba, hallgass szép, örökzöld slágereket. A szürke hétköznapiakat ezek teszik igazán ünnepélyessé!

- Tudom, ezek kedvenc időtöltéseim.

Mamára került a sor. Kicsit zavarban volt, de azért elkezdte:

- Marcsi! Nehéz ilyenkor megszólalni! Azt tanácsolom neked, ne vess sokat, találd meg a dolgok jó oldalát. Az a legjobb, ha saját hibáidon, tévedéseiden is őszintén, tiszta szívből tudsz nevetni! Akkor minden sokkal könnyebb! Tudod, anya, te, meg én mennyit tudunk mulatni minden féle apróságon. Jó generáció a mi hármasunk, pontosan 21 év van mindhárman között. Tehát keveset bánkódj, s mosolyogj sokat!

- Tudod, Mama, sokszor így teszek. Most azonban be vagyok gyulladva az érettségi miatt.

- Sokat tanultál rá, pár év múlva már csak nevetni fogsz az egészen.

- Úgy legyen.

Papa az előbb kiment rágyújtani, most visszajött. Ruhájából még érződött a füst.

- Most beszédet kell tartani? Ez nem az én formám!

- Drága kis unokám, azaz Művésznőm! Csináld azt, amit a legjobban szeretsz. Ha olyan munkát találsz, amit jókedvvel végzel, sok örömed lesz benne! Zenélj gyakran, meglátod, jót tesz lelkileg!

- Tudom, mostanában elhanyagoltam a zongorázást, de nincs elfelejtve. Egyébként már áttértem a szintetizátorra. Akkor jó gyakorolni, amikor már nem kötelező.

Apa somlói galuskáját eszegette.

- Marika, tudod, én nem vagyok a szavak embere. Nekem a jócselekedetek számítanak. Tégy sok jót, s meglátod, örömed telik benne.

- Köszönöm, igyekszem.

Végül, de nem utolsósorban anyu maradt hátra.

- Drágám! Annyi jó tanácsot kaptál útravalóul, mit is mondhatnék még? Azt kívánom, olyan emberek vegyenek körül, akiknek társaságában jól, felszabadultan és biztonságban érzed magad! Szeress adni az embereknek. Csupa öröm készülni mások név- és születésnapjára, karácsonyra stb. A hétköznapiakban is öröm adni, ha lehetőséged van rá, ne habozz!

- Anya, tudod, mit szeretnék a legjobban? Rengeteg szabadidőt, hogy minél többet együtt lehessünk, s legkedvesebb hobbijainkkal foglalkozhassunk, s ne a vizsgákkal. Mikor fejtünk már utoljára keresztretjvényt? Mikor olvastunk kedvenc könyveinkből?

- Hamarosan eljön annak is az ideje, fel a fejjel!

A számos jó tanács után, úgy éreztem, nekem is mondanom kellene valami alkalomhoz illőt.

- Köszönök nektek mindent. Ezt a mai csodálatos együttlétet, de mást is. Sok belső értéket örököltem tőletek: a kultúra szeretetét, a pontosság, tisztelet, szeretet, a kitartás fontosságát, a humor és a nevetés orvosságát, s még sorolhatnám. Értékes kincsek ezek, melyeket tőletek kaptam, köszönöm mindenkinek.

Meglepetésként felszolgáltak még egy hatalmas csokis tortát tűzijátékkal, hangulatos zenével.

Ez a nap is véget ért, de a szívemben öröm örökké.

Olvasni jó! Gondolatok a Braille-kultúráról

„Az olvasás - ha élvezetet okoz -
segít élni. Átélni és túlélni is.”

(Vekerdy Tamás)

Mindent a szemnek, semmit a kéznek! - tartja a mondás! Ez a pontírásra vonatkozóan megfordítható: semmit a szemnek, mindent a kéznek! Vajon az évek és a technika fejlődése, az új generáció születése eltörölheti a pontok halmazát végleg ujjaink alól? Amennyiben olvasni jó, hogyan tegyük? Braille-ben, hangoskönyvet hallgatva, vagy használjuk az internet adta lehetőségeket? Hogyan motiválhatjuk olvasóinkat arra, hogy a Braille-kultúra továbbra is fennmaradjon? Ezekre a kérdésekre szeretnék részletesen kitérni.

Braille, hangoskönyv, esetleg internet?

Érdekes most felnőttként visszatekinteni erre a kérdésre. Ugyanis gyermekfejjel magam is előnyben részesítettem a hangoskönyvek hallgatását. Vajon miért? Talán azért, mert a felolvasó a hanghordozásával, hangsúlyozásával, a szövegbe, történetbe való beleélésével felállít egy szóképet, szinte megeleveníti a cselekményt. Gondolom, gyermekként még a betűk és szavak nem tudnak testet ölteni, a képzelőerő nem eléggé kifinomult ahhoz, hogy a tanulók a szavakból, mondatokból maguk előtt lássák a történetek cselekményét, a tájleírásokat stb. A felolvasó mindebben segít, főként a tehetséges, jó orgánummal, hangsúlyozási készséggel megáldott emberek.

Később azonban szembesültem azzal, hogy a felolvasó nem fogja lebetűzni a szavakat, vagyis a helyesírást nem érzékelhetem!!! Tehát, nem vagyok képes nyomon követni a könyvekben leírtakat, éppen ezért igenis kell, hogy az ember olvasson magának, különben a mindennapi írásos kommunikáció során (e-mail, hivatalos levélírás stb.) szégyent vallhatunk. Kellemetlen lenne szarvashibákat ejtve (pl. szavakat egybe írva, egyéb súlyos helyesírási hibákat vétve), kiadni kezünkből írásokat! Hiszen nem vagyunk analfabéták! Itt van számunkra a pontírás, ami megóv bennünket ettől!

Nem azt mondom, hogy egyáltalán ne hallgassunk hangoskönyveket, ne ülünk le a számítógép elé, inkább azt emelném ki, hogy az információkat szerezzük be teraszosan - Braille-ben, ha nincs meg így, akkor hangoskönyvként, vagy az interneten, de ott is megbízható források kellene! A Weben kedvünkre böngészhetünk, e-könyveket olvashatunk, bő a választék. Milyen szép is volna, ha a háztartásokban elérhető lenne látássérült felhasználók számára a Braille-kijelző. Sokan nem engedhetik meg maguknak, mert túlságosan drága. A Braille-sor használatával megoldódna a papír felhalmozásának problémája!

Vannak olyan olvasók, akik ismeretterjesztő anyagokat jobban szeretnek Braille-ben olvasni, mert aprólékos, alapos odafigyelést igényel egy ilyen mű szellemi feldolgozása.

Természetesen, aki később veszíti el látását és nem tudja a Braille-t elsajátítani, remek lehetőség nyílik más forrásokból információt szereznie.

Diákok motiválása!

A tanulók helyzetét megnehezítik a kötelező olvasmányok, a behatárolt anyagok elsajátításának szoros menete. Mégis, van még egy fontos út az olvasásra való ösztönzéshez!

Véleményem szerint, az olvasás alapjául az érdeklődési kör, hobbi szolgálhatna, vagyis ösztönzőleg hathat a tudásvágy kielégítésére. Azt lenne érdemes felmérni, ki mivel foglalkozik szívesen, kit mi érdekel.

Osztályfőnöki órákat lehetne arra szentelni, hogy „túrázni” vinnék a tanulókat könyvtárakba, könyvesboltokba. Nincs annál jobb, mint amikor mélyen beszippanthatjuk a könyvek illatát, kézbe vehetjük őket, csodálhatjuk borítójukat. Tudom, most síkírású könyvekről írok, nem véletlenül. Ha van egy hozzáértő „kalauz”, aki körbevezet bennünket a könyvek birodalmában és elmeséli a kínálatot kategóriánként, több minden kiderül. Sokan nem is tudjuk mekkora a választék, milyen sokféle könyvben bővelkednek az üzletek, könyvtárak. Valaki lehet, itt csodálkozik rá egy könyvcímre, amiről eddig fogalma sem volt, s arra gondol: „Bárcsak Braille-ben is meglenne! Mit nem adnék érte, ha elolvashatnám!”

Ami saját érdeklődési körömet illeti, hadd hozzak fel egy személyes példát, ami egy láncot alkot majd!

Felnőttként kezdtem el lovagolni és mivel Braille-ben Magyarországon alig van erről a témáról anyag, angol nyelvtudásomat felhasználva beiratkoztam a RNIB (Royal National Institute of Blind People) angol Braille-könyvtárba. Tudatosan lovas ifjúsági regényeket olvasok, s mivel „csak” Braille-ben férhető hozzá, s „csak” angolul, szinte rátapadok erre a forrásra, s pontírásban olvasom a regényeket, sőt Braille-ben szószedetet, jegyzeteket készítek, hogy bármikor elő tudjam venni, ne csak akkor, ha a gépem be van kapcsolva.

Mivel a lovaglás önbizalom-fejlesztő sport is, oktatóim hasznos tanácsait, dicséreteit is Braille-ben leírom, hogy akár ágyban fekvé is elolvashassam, hogy erőt adjon.

A házi versenyen nyert okleveletem, ami persze síkírású, Braille-be írtam át, be is kereteztem (Q X Y), ezzel a szép díszítéssel. Bármikor előveszem, örömmel „nézegetem”, ezt az alakzatot a számítógép nem tudja visszaadni.

Azért írtam ilyen részletesen a lovaglásról, hogy érzékeltessem, milyen jó, ha a saját érdeklődési körünk ösztönöz arra, hogy minél több információt begyűjtsünk és Braille-be átültessük.

Nehézségek az olvasásban - megoldásokkal!

Gyermekként a Braille-olvasása fárasztó volt, hamar elzsibbadt az ujjam, sőt, ha nem volt elég meleg, fázott is, de ha érdekelt valami, el tudtam vonatkoztatni ettől. A fáradtság kiküszöbölésére érdemes szakaszokra, vagyis fejezetekre bontani az olvasást, hogy kevésbé legyen megterhelő. Később egyre többet és többet olvashatunk, mert ha az adott szöveg olvasmányos, nem tudunk sokáig várni.

Könnyebben tudtam boldogulni az olvasással, ha hangosan is kimondtam, amit olvasok, így hamarabb eljutottak hozzám a szavak, a mondatok, s végül a szöveg, mint egység.

Játékos feladatok!

Csapatépítő Braille-játékokat is lehetne szervezni - ide sorolhatjuk például a kártyajátékokat, nyelvi szó- és betűjátékokat, Braille-társasjátékokat!

Generációk a Braille-ért!

Érdemes lenne felnőttek véleményét a Braille-hasznosságáról és fontosságáról összeszedni, s egy-egy osztályfőnöki órán megosztani a fiatalokkal.

Másik súlyos probléma a könyvolvasás szeretetének csökkenése!

Mivel járok időnként látó könyvtárba is, szomorúan hallom a könyvtárosoktól, hogy egyre kevesebb látó gyerek veszi igénybe a szolgáltatást, vagyis a látók sem szeretnek olvasni. Nem csupán nálunk van baj, hanem az olvasási kultúra csökkenésével.

A Braille segítheti az integrációt?

Egy irodában ülök, könyvvel az ölemben. Olvasok. Belemerülök egy fejezetbe. Léptenyomon megszólítanak látó ismerősök:

„Mit olvasol? Megnézhetem a könyvedet? Még soha nem láttam ilyen „pöttyös” írást!”

Megcsodálják, nézegetik, valaki még Braille-ABC-t is kér tőlem!

A gyerekeknél sincs ez másképp!

Bennem mindig a játékoság él, még felnőttként is, s talán a sok-sok motivációs feladat, vidám együttlétek, csoportmunkák, Braille-orientált gyakorlatok talán segíthetnek.

Emlékszem, gyermekként mindig örültem, ha látóknak felolvashattam, mintha mondtam volna: „Látjátok, én is tudlak szórakoztatni titeket, figyeljetek csak!”

Hívatásom a Braille-ért!

Jelenlegi munkámmal (könyvajánlók szerkesztésével), szeretném több olvasónak meghozni a kedvét a könyvek olvasásához, főleg Braille-ben! Több cím ugyanis nem árulkodik a könyv tartalmáról, ezért érdemes felkelteni az érdeklődést! Mindent megteszek azért, hogy minél több olvasó keresse fel szövetségünk könyvtárát!

Összegzés!

Egy fontos cél függött szemem előtt, amikor a fenti sorokat papírra vettem: a Braille-kultúra ápolása, megőrzése, fenntartása.

Milyen csodálatos lenne, ha együtt, közösen összefogva, megpróbálnánk feltámasztani az olvasás, a Braille-szeretet iránti igényt! Ne hagyjuk a kultúrát elhervadni! Virágoztassuk fel!

Torokszorító lenne, ha évek múlva a Braille-kultúrából nem maradna semmi! A fenti gondolatokkal talán hozzájárulhatok picit, hogy tegyünk valamit a fennmaradás érdekében!

Engedjük, hogy az ujjaink alatt táncoló betűk tovább éljenek!

Magyar hangja... megváltozott!

„A jó szinkron szerintem az, amikor nem érzem rajta, hogy a szereplőtől idegen hang szólal meg, hang és ember összesimul.”

(Zsigmond Tamara)

2016. szeptember 17., szombat.

Ezen a napon a Castle-filmsorozat főszereplőinek magyar hangja megváltozott! Miért volt erre szükség? Nem kell megjedni, színművészeink nem hagyták cserben a nézőket!

A Színházak Éjszakáján rengeteg program várta az érdeklődőket. A Karinthy Színház nem mindennapi lehetőséget kínált vak és látássérült embereknek: itt a nagy alkalom, a világon most, először, akadálymentessé vált a szinkronizálás! Bátran kipróbálható, hogyan is szinkronizálnak kedvenc magyar hangjaink!

Már lassan egy éve készíték interjút színészekkel a „Hangsegítség Szolgálók” rovatban, s egyre inkább felkeltette érdeklődésemet ez az izgalmakkal és kihívásokkal teli munkakör!

A különleges programnak a BalogMix Stúdió adott helyet; a munkatársak segítőkészségükkel, szaktudásukkal, támogatásukkal és kimondhatatlan lelkesedésükkel biztosították, hogy minden gördülékenyen és zökkenőmentesen történjen.

A stúdió barátságos, nagyon kellemes légkörű, mivel családi vállalkozásként működik Balog Mihály és Balog Gábor vezetésével.

A szinkronizálás előtt megtudhattuk a filmek készítésének aprólékos menetét, a szinkronizálási folyamatokat, amelyeket az interjúk során már részletesen leírtam.

Nagyon komoly, felelősségteljes munka folyik a mindennapokban, a határidővel itt is szembe-sülni kell.

Kis csoportunkkal már izgatottan vártuk, mikor állhatunk mikrofonhoz.

Megérkezett Kapácsy Miklós színművész úr, nagy tapsal köszöntöttük.

Megtudtuk, hogy Braille-írással rendelkezésünkre áll a szöveg, amelyből dolgozni fogunk. Mondatonként, amelyek be voltak számozva, történik majd a felolvasás. Hogyan? Mik a pontos lépések? Milyen volt maga az élmény? Lássuk csak!

A Castle-sorozatból kiválasztottak számunkra egy jelenetet, mondatokra bontva. Egy házassági ajánlatnak lehettünk tanúi, ebbe kellett bekapcsolódnunk. Párbeszédet játszottunk el, Kapácsy Miklós szinkronizálta a férfi szerepet, mi pedig a női főszereplőt. Elmondták, melyik számozott mondatot kell felolvasnunk. Közben kaptunk egy fülhallgatót, ahol hallhattuk a szöveget eredeti, angol nyelven. Erre kellett felolvasnunk a magyar megfelelőjét. Nagyon kellett figyelni az eredeti hangra, milyen érzelmeket sugároz, milyen ritmusban beszél.

Magával söpört a pillanat! Erősen koncentráltam. Meglepett az eredeti hang gyors beszédtempója, igyekeztem követni, hogy ki ne csússzak az időből, ugyanakkor érzelmileg hatékony legyek. A felvételt meg is ismételhettük, ha rontottunk, sőt, visszahallgathattuk a párbeszédet a mi szinkronunkkal!

Izgatottan figyeltük egymást, ki hogyan boldogul. Mindenki megérdemelte a jelenet végén a felzúgó tapsot.

Jó volt hallani, ahogyan drukkolunk egymásnak! Semmi nem került el a figyelmünket, hallottuk, például, hogyan ad utasításokat nekünk a rendező a másik szobából, mikrofonon keresztül.

Riporterek is kamerázták ezt a rendkívüli élményt, így a pillanat nem szállt el, megörökítették a világnak!

Most döbbenhettünk rá igazán, mekkora koncentrációt, elhivatottságot és színészi képességet igényel ez a munka!

Ha nem lennének magyar hangok, csak feliratos filmek, sokkal, de sokkal szegényebbek lennének, főleg, mi, látássérültek, akik a hangokból tájékozódunk, s kedvenc színészeink igazítanak el bennünket a filmek hangvilágában!

Minden kedves szakembernek, segítőnek és önkéntesnek hálás köszönet ezért a rendezvényért! Eddig tévén keresztül hallhattuk a szinkronizált filmeket, most olyan jó volt átkerülni a másik oldalra!

Szívből remélem, lesz még folytatása a kezdeményezésnek, mert a kóstoló után megjött az étvágy!

Színészeinkkel készült interjúk az alábbi linken megtekinthetők:

<http://www.magyarszinkron.hu/?module=news&action=list&fname=mvgyoszinterjuk>

IV. rész

Mesevilág

„A mese örök. A mese pedig azért örök, mert a közönsége is örök. Amíg gyerekek vannak, addig mese is lesz, és a gyerekek sem változnak lényegesen, alapállásuk örök. Mert mi a gyerek viszonya a világhoz? Meg akarja ismereni, és meg akarja hódítani, és ebben segít többek között a mese is.”

(Csukás István)

A pöttyös bögre meséje

Egyszer volt, hol nem volt, valahol városokon innen és túl, volt egyszer egy szép, kertes ház. Itt éldegélt Panka, édesanyjával, édesapjával és nagymamájával. A kislány mindent megkapott, amire csak vágyott. Testvérkéje nem volt, s mivel a családnak nagyon jól ment sora, egy szem gyermeküket rengeteg szép dologgal halmozták el. Amint valamit megkívánt, rögtön teljesítették. Most is sugárzó arccal lépegetett szülei mellett, újonnan kapott Barbie-s bögréjét magához szorítva.

- Szeresd nagyon, meglátod, milyen finom kakaót ihatsz majd belőle! - mondta kedveskedve édesanyja.

Míg nappal az emberek hangjától volt zajos a ház, éjszaka a tárgyak elevenedtek meg.

A konyhában, a polcon gubbasztott egy pöttyös bögre, szomorúan nézte, ahogy Barbie illegeti magát mellette.

- Miért vagy olyan levert? Rossz rád nézni - kényeskedett Barbie.

- Majd megtudod, ha rád is az a sors vár, mint rám!

- Miről beszélsz? - kérdezte Barbie meghökkenve.

- Panka már nem szeret, nem kellek neki, nincs rám szüksége.

- Persze, mert lógatod az orrod, kinek van kedve ilyen bögréből inni?

- Ne gúnyolódj, inkább hallgasd meg a történetemet.

- Minket is érdekel - szólalt meg apuka kávéscsészéje és anyuka teásbögréje.

- Tudjátok - kezdte a pöttyös bögre - már régóta vagyok itt. Még nagymama vett engem, s Panka úgy örült nekem, amikor a pöttyeimet meglátta. Rajongott értem, én voltam a mindene. Amikor fázott, teával melengettem kívül, belül. Amikor édességre vágyott, finom forró csokival kínáltam. Amikor beteg volt, nagyfi engem vitt az ágyához. A betegségtől borzasztóan félt, emlékszem, olyan görcsösen szorította a fületem, hogy szinte fájt. Kimondhatatlanul ragaszkodott hozzám, s amikor meggyógyult, ismét csillogó szemekkel gyönyörködött szép pöttyeimben. Később egy virágmintás bögrét kapott ajándékba, ő lett a kedvenc, velem már nem törődött.

- Hol van most Virág? - kérdezte csodálkozva Barbie. Hiába nézelődök, nem látom sehol.

- Panka egyszer irgalmatlanul megharagudott rá, mert a tea nem volt elég meleg. Heves mozdulattal lelökte az asztalról, a tea kiborult, szegény Virág meg diribdarabra tört.

- Tehát, most én vagyok az újdonság, de meddig? - ijedezett Barbie.

- Ki tudja? De rettenetesen fáj, hogy már nem kellek senkinek - búslakodott a pöttyös bögre.

A beszélgetés hangjaira, a gyerekszobából előbukkant egy plüss mackó, egy kabala kuttyus, és egy hajás baba.

- Azt hiszed, csak te jártál így? Mi is pontosan erre a sorsra jutottunk - kiabálták szinte egyszerre.

- Panka már velünk sem játszik, neki csak a világító, beszélő, járó, s még ki tudja mi mindent művelő játékok kellenek, ők is csak addig, amíg nem jön valami újdonság.

- Ez nem igazság! - mondta a hajas baba. Ismerek olyan gyerekeket, akik rendkívül szegények, enniük is alig van mit, sokat éheznek, fáznak, mert nincs jó meleg ruháskájuk. Mennyire örülnének nekünk!

- Tudod hol laknak? Menjünk hozzájuk, ők biztosan befogadnak - mondták valamennyien.

- Barbie, te maradsz?

- Még egy kicsit. Egy darabig élvezem, hogy dédelgessenek, majd később utánatok megyek.

Így történt, hogy a pöttyös bögrével az élen, felkerekedtek. Csatlakoztak hozzájuk Panka kinőtt cipőcskéi, ruháskái, kis kesztyűk, sálak, sapkák. Mekkora volt az öröm, amikor a gyerekek reggel felébredve ezekre a kincsekre rátaláltak. Nem győztek csodálkozni. Mivel nem jelentkezett értük senki, sok-sok szeretettel és törődéssel vették körül őket, amit a játékok és ruháskák mind megháláltak. Hogyan? Szórakoztatták, melegítették, óvták a gyerekeket, s ha valamelyik kinőtte pl. a cipőcskét, átvándorolt a kisebb testvérkéhez, aki szintén hálás szívvel fogadta. Az édesanyák nagy gonddal mosták, vasalták a ruháskákat, így nem koptak el hamar. A játékokat is nagy becsben tartották. A pöttyös bögre kézről kézre járt, a gyerekek kedvence lett. Nem sértette fel a szájukat, mint a régi, már-már elcsorbult, meg-megrepedezett poharak.

A pöttyös bögre mégsem volt egészen boldog. Rengeteg szeretetet kapott ugyan, mégis, nagyon sokat nyugtalankodott. Rossz álmok gyötörték, nem tudta megmagyarázni az okát.

Elképzelhetjük Panka megrökönyödését, amikor másnap reggel felébredve, észrevette megfogyatkozó játékait, ruháit.

- Barbie, mi történt? - tördelte a kezét kétségbeesetten.

Senki sem értette a dolgot. Panka felkapta Barbie-s bögréjét, s akkor... meglátott a bögre alatt egy kis cédulát. Kíváncsian betűzgetni kezdte a szavakat:

„Kedves Panka!

Nagyon fáj, hogy nem szeretsz bennünket, nem törödsz velünk, ezek szerint nincs szükséged ránk. Elmegyünk olyan gyerekekhez, akik sokat szenvednek, s mi segítünk nekik, hogy egy kicsit boldogabbak legyenek.

Légy jó! Pöttyös bögre és valamennyi régi barátod”

Többször neki kellett futnia a soroknak, nem volt könnyű megérteni ezeket a súlyos szavakat. Nagyi csöndesen kivette kezéből a cédulát és így szólt:

- Látod, neked mindened megvan, s elhanyagolod régi, kedves játékaidat. Gondolod, ez nekik nem fáj?

- Hogyhogy Barbie itt maradt? - szipogta a kislány.

- Mert őt még szereted, egy kicsit, ki tudja meddig? Ugye az iskolában rosszul esne, ha csak addig barátkoznának veled a gyerekek, amíg népszerű vagy? Utána meg kiközösítenének, mint te a játékaidat? Ugye, milyen rossz lenne?

- Igazad van, nagyi, de most már nincs mit tenni - keseredett el Panka.

- Tudod mit bánok a legjobban? A pöttyös bögrémet.

- Miért pont azt?

- Mert rád emlékeztetett. Milyen sok finomságot készítettél nekem! Miközben iszogattam a forró kakaót, meséltél sok szépet, ha beteg voltam, akkor is őt hoztad oda az ágyamhoz. Olyan sok kedves emlék, s most már nincs!

- Dehogynem! A szívedben őrzöd, nem vesztek el. Egyébként meg vehetünk pár játékot, de csak akkor, ha szereted őket és törődsz velük rendesen.

- Köszönöm, de most nem kérek semmit!

Panka napokig szomorkodott, megértette, mekkora fájdalmat okozott játszópajtásainak.

A mesémnek azonban itt még nincs vége!

A pöttyös bögre megérezte, mennyire vágnak utána! Hiányzott neki kis gazdája, a nagymama szorgoskodása a konyhában, a jól megszokott neszek, zajok.

A pöttyök egy érző szívet takartak, s a szívben honvágy tombolt.

Nagy volt ám Panka öröme, amikor egy szép, napos reggelen, ott találta kedves bögréjét a helyén!

- Nézzétek, nézzétek! - kiáltotta boldogan.

- Ez azért van, mert megbántad, amit tettél - mondta nagy.

- Vajon a többi játék és ruhácska visszajön?

A pöttyös bögre belsejében egy kis levélke lapult:

„Kedves Panka!”

Köszönünk Neked mindent! Most már nem fázunk, vidámak vagyunk, és jól érezzük magunkat! Köszönjük, hogy megörvendezettél minket kincseiddel!

Szeretettel: a Szomszéd Gyerekek”

Ettől a naptól kezdve Panka élete megváltozott. Rengeteget játszott, babusgatta kedvenceit, azonban bőkezűen megajándékozta szegény sorban élő pajtásait is, ha látta, szükségük van valamire.

Sokan barátkoztak vele, nem érezte magát többé egyedül.

Ha nem hiszitek, járjatok utána!

Gyávácska

Régen történt ez nagyon, abban az időben, amikor üknagyapám sem élt, de még annak az üknagyapja sem. Egyszer volt, hol nem volt, egy kicsiny országban, annak is egy apró falucskájában, volt egyszer egy parányi házikó. Itt éldégt egy nagyon szegény ember a feleségével és hét gyermekével. A szegény ember favágóként kereste kenyerét, az asszony pedig virágokat árult. Ennivalójuk csak annyi akadt, hogy napról napra megéljenek, hiszen sokan voltak. A gyerekek jöttek szép sorjában: a legnagyobb már tizennégy éves, a legkisebb pedig csak kettő. A többiek is orgonasípként követték egymást, négy, hat, nyolc... bizony jól gondoljátok, tíz és tizenkettő évesek.

Kis mesém a nyolc éves Gyávácskáról szól. Ráragadt ez a csúf név, mert mindentől félt. Rettegett a vihartól, az erős szélről, az esőtől, veszélyesnek tartotta a futkározást, fára mászást, a patakban való lubickolást, nem vett részt testvérkéi játszadozásaiban. Gúnyolták, csúfolták is épp eleget. Mivel töltötte akkor napjait Gyávácska? Amikor tehetett, segített édesanyjának, s amikor lehetett, naphosszat üldögélt és ábrándozott. Miről is? Arról, hogy olyan emberek vegyék körül, akik szeretik és elfogadják őt olyannak, amilyen. Igaz, egy kis bátorság nem jönne rosszul! De mit is tehetne, amikor a dolgok olyan félelmetesek körülötte?

Sokat búslakodtak miatta szülei.

- Asszony, asszony, mi lesz ebből a gyerekből? Hogy áll meg így a saját lábán, ha mindentől megriad, mint egy kis őzike?

- Bízunk a Jó Istenre, apjuk - törölgette szemét az anya.

- Az bizony kevés lesz! Küldjük el hazulról, szerencsét próbálni.

- Hiszen itt is mindentől fél, mi lesz vele az otthonától távol? - rettent meg az édesanya.

- Valamit akkor is tennünk kell, nem nézhetjük tétlenül ezt a vergődést!

Így történt tehát, hogy Gyávácska elkerült otthonról, tarisznyájában pár szem hamuba sült pogácsa, kis kulacsában víz. Sem éhes, sem szomjas nem volt, szegényke keservesen itatta az egereket. Mi lesz most vele? A napocska felszárította könnyeit, melegével beburkolta, kissé megvigasztalta.

- Ne félj, kislány, itt vagyok veled, majd vigyázok rád. Amerre megyek, gyere velem te is, egy csodálatos helyre viszlek!

Mentek, mendegéltek, míg egy varázslatosan szép helyre nem értek: az Oltalom Völgyébe. Gyávácska először megrémült a látványtól, egy egész állatsereg fogadta: őzike, nyuszika, de volt ott róka és farkas is.

- Ne félj tőlünk, kicsi lány! Nem bántunk téged, hiszen mi is csak párban vagyunk bátrak!

- Hogy lehet ez??

- Él közöttünk olyan, aki nem lát jól, másikunknak a hallásával van baj, van köztünk olyan, akinek a szimata nem elég erős már, sőt olyan is van, aki nehezebben fut, vagy a farka sérült.

- Nem féltek? Hiszen így sokkal hamarabb bánthatnak benneteket!

- Mindenhova kettesével járunk - egy jól látó és egy jól halló, egy jó szimatú és egy gyors futású stb. Így sikeresek a vadászatok, a legelészés, gyümölcsevés. Kóstold csak meg, milyen finom a szedrünk - kínálta egyikük a kislányt. Gyávácska örömmel elfogadta.

Az állatok vidám csoportja vette körül. Elkísérte őket vadászataikra, részt vett mindennapos életükben, s valóban megtapasztalta, mennyire segítik egymást. Nem féltek semmitől, mert mindenki számíthatott a másikra, nem hagyták egymást cserben. Gyávácska így gondolkodott:

- Nekem mindenem megvan, jól látok, remekül hallok, ha akarok, gyorsan is tudok futni, akkor mitől félek?

A kicsi lány már nem érzett félelmet, hiszen ő egészséges, mint a makk, bármit véghezvihet maga is, de ha kell, tudja, kitől kérhet segítséget.

Itt volt az idő, hogy haza menjen családjához. Hátatelt szívvel elbúcsúzott kis barátaitól.

Odahaza szülei szomorúan várták:

- A két éves Picur eltűnt, sehol sem találjuk!

- Majd én megkeresem, egyet se féljtek - kiáltotta Gyávácska, s már ott sem volt.

Futott, futott, ahogy csak a lába bírta. Nemsokára egy hatalmas fa várta, óvatosan felkapaszkodott rá, hogy onnan szétnézessen. Meglátta kis testvérét, amint egy bokorban sírdogál. Odaszaladt hozzá.

- Fáj, nagyon fáj - sírta a kicsi. Kezecskeje hatalmasra dagadt.

- Mindjárt hazaviszlek, s meggyógyítunk, ne félj!

Gyávácska felnyalábolta a kicsit, s már vitte is.

- Ide kenőcs kell, ami szörnyen drága, a patika is nagyon messze van - tördelte kezét az anya.

- Elkérem Pista bácsi lovát, azon hamar odaérek, elhozom az orvosságot - hadarta Gyávácska, s már el is tűnt.

- Gyí, paripám, gyí lovacskám, gyorsan, gyorsan, Picur beteg!

Szorosan belekapaszkodott Ráró sörényébe, s már szárnyaltak is.

A patikában valóban volt kenőcs, de hogy fizet érte? Éppen akkor érkezett sok áru, s a kislány felajánlotta, hogy segít kipakolni. A fáradozásaiért cserébe meg is kapta a kis üvegcsét.

- Naponta háromszor, vékonyan kenjétek be, a napra nem szabad menni! - osztogatta tanácsait a gyógyszerész néni.

Ráró hazaröpítette Gyávácskát. Picur keze pár nap múlva rendbejött, a szülők pedig nem győztek csodálkozni Gyávácskán, aki csodálatos módon leküzdötte félelmeit, s ilyen bátran cselekedett.

A gyermek csak mesélt és mesélt kalandjairól, majd kérdően nézett szüleine.

- Édesanyám, édesapám, szeretnék egy másik nevet, nem vagyok már Gyávácska, láthattátok!

- Tudod már, mi szeretnél lenni?

- Árvácska.

- Hiszen nem vagy árva, itt vagyunk neked!

- Tudom, de kedvenc virágom az Árvácska, szeretném, ha így hívnátok ezentúl!

Így lett Gyávácskából Árvácska. Sokkal nagyobb jutalom volt ez a kislánynak, mint egy egész láda arany.

A szülők is kimondhatatlanul boldogok voltak, hiszen kislányuk meggyógyult.

Árvácska sokat játszott a kicsikkel, minden féle mókás játékot eszeltek ki együtt. Szegénységük ellenére is nagy-nagy szeretetben és boldogságban éltek, amíg meg nem haltak. Ha nem hiszitek, járjatok utána!

Játék a betűkkel

Egyszer volt, hol nem volt, egy vidéki kis városban, annak is a közepén, volt egyszer egy nagy könyvesbolt. Megszámlálhatatlanul sok könyv sorakozott a polcokon, földtől a plafonig. Minden korosztály megtalálhatta kedvenc könyvét, de leginkább gyermek- és mesekönyvek nyűgözték le az ide érkezőket.

Az eladónak egy nagy bánata volt, a gyerekek nem szerettek olvasni. Teltek, múltak a napok, de egyre kevesebb mesekönyvet vettek. Hiába kaptak a könyvek takarosabbnál takarosabb külsőt, hiába költöztek a könyvekbe gyönyörű képek, kevés fogyott.

Ezt a szomorú változást a betűk sem hagyhatták annyiban. Összedugták a fejüket, s így tanácskoztak:

- Megleckéztetjük kicsit ezeket a csemetéket, majd tátva marad a szájuk!
- Bizony, valamit nekünk is tennünk kell! Itt csücsülünk a könyvek lapjain és senki sem foglalkozik velünk!
- Nekem már van is egy ötletem!
- Nekem is!

Így csacsogtak egymás között. Gyertek, nézzük meg együtt, mit eszeltek ki.

Másnap reggel lassacskán szállingóztak a vásárlók az üzletbe. Pár perc múlva itt is, ott is meglepett kiáltások hallatszottak:

- Nahát!
- Ez hihetetlen!
- Ilyet még nem pipáltam!

Az eladó odasietett, nem értette a dolgot. Amint kinyitotta az egyik könyvet, nem jött ki hang a torkán. Később is csak hebegett-habogott:

- Amióta itt dolgozom, ilyen még nem történt velem, most mit csináljak? - keservesen jajveszékelt és az ujjait tördelte.

Kiderült ugyanis, hogy a könyvekből eltűntek a betűk, a képekkel együtt, mind egy szálig.

A papírlapok üresen árválkodtak a fedőlapok között, nagyon siralmas látványt nyújtottak.

- Hova lett ez a sok betű és kép? - töprengtek a vásárlók.

A betűk bújócskára hívták nem csupán az áruház lakóit, hanem minden társukat.

A gyerekek egyre ijesztőbb dolgokat tapasztaltak. Furcsa látvány fogadta őket, mert a tabletekről, okostelefonokról, sőt, még a tévé képernyőiről is eltűntek a képek, feliratok, betűk. Nagy üresség mindenütt. Nagyon zavarta a szemet ez a nyomasztó látvány.

- Ez így nem mehet tovább, keressük meg a betűket! - ajánlották többen is!

Igen ám, de hol kezdjék a keresést? Senki sem tudta. Mindannyian meg voltak szeppenve. Eddig természetesnek vették, hogy a betűk és képek mindenütt ott vannak, ahol lenniük kell, s most?

Egyszer az egyik kislány felkiáltott:

- Nézzétek! Itt, az iskolatáskámon!

Többen is odaszaladtak, s láss csodát! Takarosán ott díszelgett pár szó:

„Ugye milyen nehéz az iskolatáska?”

- Nini, nekem meg a tolltartómra írtak! - kiáltotta Marci.

„Gyere, és legyél a barátom!”

Volt, aki a kakaós bögréjére kapott üzenetet:

„Rolcsinak szeretettel!”

Egy szöszi kislánynak pedig a pólójára telepedtek:

„Vidám napot, mókára fel!”

Sorra bukkantak elő a feliratok. Nem csupán a személyes tárgyakon, hanem az iskolákban, a táblákon is. Az egyikén, egy csodálatosan szép torta díszelgett, alatta a következő felirat:

„Ugye érdekel, hogyan készülök? Olvassátok csak el bátran!”

A másikon egy aranyos kis koala rajza volt látható:

„Hol élek? Mivel táplálkozom? Hogyan szaporodok? Mindezeket megtudhatjátok, ha olvastok rólam!”

A harmadik táblán egy csábító társasjáték hívogatta a gyerekeket:

„Érdekel, hogy kell velem játszani? Olvassátok figyelmesen végig a szabályokat!”

Még sorolhatnám a sok-sok feliratot, azonban ebből is látszik, hogy a betűk közölni akartak valamit.

- Talán a mesekönyvekben is üzennek nekünk, csak eddig nem vettük észre! - mondta Peti. Bárcsak visszabújnának a könyvekbe, telefonok, tévék képernyőire!

Bizony, mindenkit üzenet vár valahol a nagyvilágban, csak fel kell fedezni. Amint a betűk látták, a gyerekek megértették kérésüket, szépen, csendben elfoglalták helyüket.

A könyvek ismét megteltek betűkkel, szavakkal, mondatokkal, mesékkal, képekkel. Visszatért az élet mindenhová. Egyre másra fogytak a mesekönyvek. A nagymamák unokáiknak olvasták fel a szebbnél szebb meséket. Fürdetés után anyukák és apukák ültek oda csemetéik ágyához és meséltek nekik a szép könyvekből. Akadt olyan is, hogy a nagyobb testvér olvasott fel a kicsiknek. Akik pedig már egyedül élvezhették az olvasást, bebocsátást nyertek a szavak világába, ahol minden mese más és más, mindenütt új csodák várják azokat, akik a könyveket kézbe veszik. A fantázia elvezeti az olvasókat a csodák birodalmába.

Ezentúl a betűk sem voltak magányosak, s mindig azon mesterkedtek, hogy egyre több gyermek barátságot kössön velük.

Ha nem hiszitek, próbáljátok ki!

Csengőhangok versengése

Kis mesém a Hangok Országában játszódik, mindössze pár éve történt az az esemény, ami lázba hozta a hangok közösségét. Történt ugyanis, hogy az egyik, éppen legyártott mobiltelefonon még nem voltak csengőhangok. Igaz, akik telefont vásárolnak, saját maguk is letölthetnek csengőhangokat, mégis, hogy néz ki egy telefon csengőhangok nélkül? Legalább pár, érdekes hang legyen benne! Ezért „Hangorkán” néven versenyt írtak ki, s a legtehetségesebbek a készülék csengőhangjait képezik majd.

Izgatottan gyülekeztek a versenyzők és a közönség. Egy hajókürt jelezte, hogy most már mindenki csendesedjen el!

- Kedves versenyzők, Tisztelt közönség!

Kongó vagyok, a zsűri elnöke. Társaim: Zengő és Zsongó.

Nagy nap ez a mai, s büszkék lehetünk arra, hogy Telefónia Gyár a mi segítségünket kérte! Azért vagyunk itt, hogy a legszebb hangjainkkal biztosítsuk a mobil működését. Azt pontozzuk majd, hogy egy-egy hang mennyire hívja fel magára a figyelmet, milyen érdekességgel szolgál, mennyire emelkedik ki a szürke hétköznapi hangzavarából. Nem kell feszülten várni az eredményhirdetésig, rögtön döntünk, s senki sem megy el feladat nélkül, majd meglátjátok! Az nyer, akit a telcsi tulajdonosa elsőként kiválaszt. Szóljon, aminek szólnia kell!

Kérem az első versenyzőt!

Óceánia vagyok, ide varázsolom a tengert!

Pillanatnyi tanácskozás után Zsongó vette át a szót:

- Gyönyörű, köszönjük, máris úsznánk egyet, nem igaz?

Mégis, úgy érzem, más küldetést adunk Neked. Képernyőkímélő hangjaként csodálatos munkát kapsz!

Kérem, a következőt!

Kukori vagyok, hangommal figyelmeztetem gazdám!

Zengő értékelte a teljesítményt:

- Remek ötlet! Kiváló, hasznos feladatot tölthetsz be a telefonon!

Fagyicsalinak hívnak, mindenki tudja, amikor megérkezem! Felcsendült a jól ismert fagyis autó kürtje.

- Ez a beszéd!

Melódia vagyok, garantálom a vidám hangulatot! Zenekarával pergős dallamot adott elő.

- Éljen, éljen, elfogadjuk - kiáltották egyöntetűen!

A nevem Hahota. Ki ne szeretné a kishaba kacarászását, gügyögését?

- Egyetértünk, bekerültél!

Csilingelő vagyok, fém pálcikáimmal a szélcsengő kellemes hangját adom!

- Igazán gyönyörű, köszönjük! Dobogóra fel!

Így folyt a verseny, rengeteg tehetséges hang mutatkozott be. Többen kaptak munkát számítógépes játékoknál, rajz- és mesefilmek hangjai neveltették meg a gyerekeket, sokan bekerültek a rádióba is.

Vajon ki nyerte a versenyt?

A telefont egy mosolygós, középkorú nő vette meg. Első dolga volt, hogy a csengőhangok között válogasson. Felkacagott az egyik hallatán:

- Ezt pont nekem találták ki! Cukrász vagyok, Fagyicsali a nyerő!

Szükségem van azonban még egy jelzésre, hogy reggelenként el ne aludjak! Megvan, Kukorit választom!

Ha Hangorkán el nem csendesült volna, az én mesém is tovább tartott volna!

A karácsonyfa illata

Pár évvel ezelőtt, karácsony közeledtével, amikor a tájat hó borította, az angyalkák izgatott seregét láttam, amint buzgón tárgyaltak valami fontosat. Hallgassátok csak!

- Közeledik a karácsony, s érzem, valami nincs rendben a Földön - mondta egyikük.

- Érdekes, mi is ezt érezzük, csak nem tudjuk, mi lehet a gond.

- Rossz a hangulat odalent, de vajon miért?

- Ilyenkor boldognak kellene lenni, a Kis Jézus születésekor!

- Amikor eljön hozzánk a jóság és a szeretet.

- Menjünk le és nézzük meg mi a baj, hátha segíthetünk.

Az angyalkák szétszéledtek, ki erre, ki arra. Megbeszélték, hogy pár óra múlva ismét találkoznak, s megtárgyalják mindazt, amit megtudtak.

Sok szépséget láttak utazásuk alatt: a hó egyre sűrűbben hullott, beborítva mindent. Jégcsapok lógtak itt is-ott is. Előkerültek a szánkók, a gyerekek hóembert építettek, hógolyóval dobálták egymást, közben nagyokat kacagtak. Az üzletek karácsonyi díszbe öltöztek, karácsonyt váró muzsikával kedveskedtek a vásárlóknak. Ajándékokkal megrakodva jöttek-mentek az emberek, szaloncukrot majszolgattak.

Templomba is többen jártak ilyenkor, decemberben. A hívők minden vasárnap meggyújtottak egy-egy adventi gyertyát.

Mi lehet akkor a probléma? Az angyalkák kiderítették, meglátjátok, hogyan segítettek.

- Képzeljétek, az elégedetlenkedés a karácsonyfák és az emberek között dúl már több éve, furcsa, ugye?

- Hogy lehet az?

- A fák lázadnak. Rosszul esik nekik, hogy karácsonykor kivágják őket, pár napig díszben állnak, aztán nem kellene senkinek, kidobják őket az utcára.

- Hogy fejezik ki nemtetszésüket?

- Egyszerűen nem illatoznak, mindenki sopánkodik, hogy a fáknek nincs illatuk.

Az asszonyok panaszkodnak, milyen nehéz és fárasztó takarítani a lehullott tűleveleket. Ezért sokan műfenyőt állítanak, s befűjják illatos kölnivel.

- Karácsonykor nem éppen ez a legfontosabb dolog, miért nem járnak az emberek templomba? - tette fel a kérdést egyikük.

- A karácsonyfa meghittséget sugároz, világszerte régóta állítanak karácsonyfát - mondta a másikuk.

- Valahol a fákat is meg lehet érteni! El tudom képzelni, mennyire félnek a favágóktól!

- Mit tegyünk, hogy a béke ismét helyre álljon?

- Nem tudom, de tényleg olyan szomorú látvány, az utcára kirakott rengeteg fa.

- Megvan! Hány olyan embert látunk télen, akik majd megfagynak! Nincs mivel fűteniük. Azt a tömérdek fát olyan embereknek kellene adni, akik melegedhetnének általuk.

- Szegény fák, az elégetés még rosszabb, ha belegondolok...

- A legnagyobb ajándékot adják, a fázó ember felmelegedhet, s ha még előzőleg illatoznának is, mennyi mosolygós ember járna-kezne ezekben a napokban!

- Valóban, a fáknak érezniük kell, milyen fontosak, hogy szükség van rájuk, nem haszontalanok!

- Értessük meg velük, hátha békét kötnek az emberekkel!

Így történt tehát, hogy a segítő kis angyalkák felkeresték a fákat, s elmondták, milyen fontos feladatuk van.

Az emberekkel is megértették, milyen sok szegény embernek van szüksége tüzelőre. Így karácsony után nem borították elárvelt fák az utcákat.

A karácsonyfák illata ismét visszatért, az emberek arcán mosoly ült. Az asszonyok sem zsörtölődtek a takarítás miatt, a karácsonyfa illata mindent kárpótolt.

Kívánok nektek is karácsonyfa illatban gazdag, boldog ünnepeket!

Utószó

A lelki szépség ajándéka

Amióta csak ismerem a betűket, könyvek vesznek körül. Rengeteget olvasok, egyik történetet a másik után. A szavak szárnyán magam is utazok, átélek olyan eseményeket, melyek lázba hoznak, lebilincselnek.

Sokat gondoltam arra, mi lenne, ha én is írnék? Sokszor elképzeltem magam elé egy tiszta, üres, fehér papírt, melyet tele írok gyöngybetűkkel, s valami szépet varázsolok, egyik oldalt követi a másik. Nem tudtam, képes vagyok-e ilyesmire. Gyerekként nem szerettem fogalmazásokat írni, örültem, ha nagy nehezen megszülettek. Hogy lesz így belőlem író? Teltek az évek, s egyelőre a vágy csak ábránd maradt. Nem tudtam, mi is adhatna ihletet, mi lenne az, amiről szívesen írnék, ugyanakkor az olvasókat is érdekelné.

A szavak birodalmába akkor léptem be igazán, amikor elkezdtem lovagolni. Valami megmozdult bennem, éreztem, szavakba kell öntenem, amit érzek. Mi is az, ami magával ragadott? A lóval való közös mozgás öröme, a szabadság érzete, s még valami nagyon fontos dolog: bizalom a ló és az oktató iránt.

Elkezdtem lovas témájú könyveket olvasni, s rábukkantam egy sorozatra, amely megadta a kulcsot az íráshoz:

„Heartland varázslatos hely a virginiai hegyekben: menedékkül szolgál olyan lovaknak, akiket bántódás ért. Itt megtanítják őket újra bízni az emberekben.”

Ekkor született meg első sorozatom: „Dorka-történetek” címmel. Egy vak kislány és barátai avatják be az olvasókat a lovaglás apró örömeibe, bemutatva azt a csodát, amit a lovaglás adhat.

Miért vak a főszereplő? Elárulom. Magam is születésem óta vak vagyok, s valós élményeimre alapoztam a történeteket. Dorka személyiségébe bújva, átéltem mindent magam is. A történetek nem heverték tétlenül a számítógépen, hanem sorra jelentek nyomtatásban a „Junior Lovas Nemzet” hasábjain, majd a Magyar Elektronikus Könyvtár (MEK) oldalán, könyvként. Örömöm kimondhatatlan volt, egy saját könyv a világhálón! Bárki olvashatja!

Ma már nem lovagolok, az írást azonban a lovaglásnak köszönhetem. Ha a lovakkal lehet finoman, erőszakmentesen bánni, miért ne viselkedhetnének az emberek is így egymással szemben? A mai napig is van tehát ihletem, a belső értékeket, a lelki szépséget képviselem. Nem láthatom a körülöttem lévő világot, ezért felépíték egy kedves környezetet, ahol nem a külső, hanem a belső számít. Több, tanulságos írásom született az alábbi belső értékekről: türelem, empátia, segítőkészség, jócselekedetek, elismerő szavak, dicséret, lelkesedés, jóság, hála, köszönet kifejezése, bizalom, együttműködés, kapcsolatok ápolása, optimista gondolkodás stb. Mivel gyűjtöm híres emberek mondatait, gondolatait, minden történetem elé egy-egy idézetet rakok, mely előhangot ad az adott íráshoz. Így született az „Erről jut eszembe” című könyvem, amely szintén megtalálható a MEK-en.

Már nem bújok Dorka bőrébe, hanem egyes szám első személyben fejezem ki magam! Valóságos, megtörtént élményekről írok. Nagy változás ez, amely további önbizalmat ad!

Egy harmadik könyvem is megjelent: „Pillanatképek az Élet albumából” címmel. Tanulságos történetek átlagemberek mindennapjairól, melyek mindig kecsegtetnek megoldással!

Ezekben a novellákban túllépek önmagamon, és egészséges, látó karaktereket formálok. Ez az igazi szabadság, szereplőim segítségével magam is látóként élek a sorok között!

Írásaim online megjelenése az első lépés volt a külvilág felé. Éreztem, valami nagy dolgot sikerült megvalósítanom: örökök hagyok valamit másoknak! Ki tudja, ki, milyen üzenetet, értéket talál mondandóim között? Talán sok-sok év múlva, éppen olyan olvasóhoz jut el valamelyik történetem, aki lelki orvosságot merít belőle.

Álmaim megvalósításának ezzel még nincs vége! Egy-egy írásomat sikerült antológiákban, nyomtatásban megjelentetnem! Ez még nagyszerűbb érzés, hiszen már papíron is szerepelnek gondolataim, úgy, mint egykoron megálmodtam!

Figyelemmel kísérem az irodalmi pályázatokat, s örömet lelem a megmérettetésben. Sok, nagyszerű témában nyertem így ihletet, s „ragadtam billentyűzetet”. Igazi „Kérdezz - felelek” játék. Ha az adott kérdéskörben jó a válaszom, elnyerem jutalmamat. A közelmúltban egy egri utazást nyertem! Tehát ezen a vonalon is van már sikerélmény!

Az írás segítségével rájöttem, a szavak embere vagyok. Gondolataimat szavakban fejezem ki úgy, mint ahogy a festő érzéseit képekben formálja meg. Vagyis, én is tudok „rajzolni”! Érzelmeket, hangulatokat, s mindenki maga találja meg a neki szóló üzenetet.

Könyveim megjelenése után, elismerő szavakban részesültem: hadd idézzem két kedves barátom mondatát:

„Ahogyan Te írsz, egy olyan világ tárul fel számomra, ahol illatosabbak a virágok, hangosabbak a madarak, simogatóbb az esti szellő és melegebb a nap sugara. Elgondolkodtam: mi lehet az oka ennek? A Te nyelvi világodban csak az igazán fontos dolgok számítanak: az érzések. Ezért szeretem nagyon az írásaidat, mert az érzésekről, az érzéseidről szólnak.”

„Nagyon értékes a munkád, mert olyan folyamatokat, gondolatsort indít el az emberekben, ami jobbat teszi őket. Azok az értékek, amiket te közvetítesz, mélyen beleégnek a lelkekbe.”

Tehát sikerült! Tovább adtam azt a lelki gazdagságot, amit én is ajándékba kaptam az Élettől! Kell ennél szebb valóra vált csoda?

Árvay Mária